திராவிடநாடு

23-4-61 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

வேண்டும்

—[சுப்பையா]—

உப்புக்கு வரிவேண்டும்! உழைத்த பின்னர்
ஊதுகின்ற சுருட்டுக்கும் வரிகள் வேண்டும்!
கப்புகின்ற இருளகற்றப் பயன்ப டுத்தும்
கரிசனாயில், தீப்பெட்டி, காபி மற்றும்,
எப்பக்கம் நோக்கிடினும் வாழ்வின் தேவை
எழுபத்து மூன்றுபொருள் வரிகள் வேண்டும்,
செப்புகின்றார் தில்லிதனில் தேசாய்; இந்தத்
தீயவர்கள் ஆட்சிதனை மாற்ற வேண்டும்.

சென்னைக்குத் தமிழ்நாடு வேண்டும் என்றால்,
தித்திக்கும் சொல்நமக்கு மட்டும் போதும்!
அந்நியராம் ஆங்கிலேயர் அவரைச் சார்ந்த
அமெரிக்கர், பாரீசார், அகிலம் நோக்கும்
கண்ணான ஆப்பிரிக்கர் அரபு மக்கள்
கடல்தாண்டி வாழ்கின்ற எல்லோருக்கும்
என்னாளும் மெட்ராஸ்தான் வேண்டும்! என்ற
ஏமாற்றாரை களையப்பட வேண்டும்.

எண்டிசையும் தமிழ்முழக்கம் வேண்டும், அன்பால்
ஏற்றமிகு அன்புவழி செல்லல் வேண்டும்
தண்டனிடும் கொடுமைதனை ஒழிக்க வேண்டும்
தருக்கர்களின் செருக்கதனை அழிக்க வேண்டும்
கொண்டஉடல், மனைவியொடு குடும்பம் ஒன்றாய்க்
கொள்கைக்குப் பணிபுரிதல் வேண்டும் வேண்டும்
வண்டமிழர் நலம்பெற்றுச் சொந்த நாட்டில்
வாழ்வதற்குத் திராவிடத்தை மீட்க வேண்டும்

தணலில் இட்ட தங்கம்!

—[சி. பெரியண்ணன்]—

பகுத்தறிவை வளர்க்கப் பாடுபட்ட அறிவுலக மேதைகளை, அறியாமை படுத்திய பாடு, அப்பப்பா! எண்ணிப் பார்க்கக்கூடப் பயமாக இருக்கிறது! சிறையிலே சிக்கிச் சித்திரவதை அனுபவித்தவர்களும், தூக்கு மேடை ஏறியவர்களும், நாடு கடத்தப்பட்டவர்களும், நஞ்சுண்டு மாண்டவர்களும், நெருப்பிலே பொசுங்கியவர்களும், சாலுக்குள் செத்தவரும், குகைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று கொலை அங்கே செய்துவிட்டு, "உலகீர்! கேளீரோ சேதி! குகைக்குள்ளே சென்றவர் ஈசன் ஆசியால் ஜோதியாய் போய் விட்டார்!" என்ற அறியாமையின் கொடுமையால் ஜோதியானவர்களும்;.........?ஐயோ! கொடுமை! கொடுமை!

அத்தனை மேதைகளும் பகுத்தறிவுக்காக, அறியாமையிடம் சிக்கி அழிந்தார்களே தவிர, வேறொரு தவறுகளையும் அவர்கள் செய்தார்களில்லை! அப்பட்டியலில் இடம் பெற்ற அறிஞர்தான் 'மைக்கேல் செர்விட்டஸ்' என்பவரும்.

செர்விட்டஸ் 1509 ஆம் ஆண்டு 'ஸ்பெயின்' நாட்டில் 'அரக்கான்' பகுதியில் 'விலனேவ்' என்ற இடத்தில் பிறந்தவர். தான் பிறந்த பொன்னாட்டைத் துறந்து இளமையிலேயே பல நாடுகளில் நாடோடியாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தவர். இருந்தபோதிலும், அறிவுக்கு ஆதாரமான கல்வியைக் கற்க அவர் தவறவே இல்லை!

'டௌவௌஸ்' என்ற இடத்தில், மடைமை நிறைந்த சமுதாயம் புதுமைக்குத் தடை விதித்துவிட்டுப் போக பூமியில் உலவிட வகுத்து வைத்துள்ள சட்டத்தையும், மதமென்னும் பெயரால், மார்க்கமெனும் திரையிட்டு மக்களை மயக்கித், தாங்கள் மட்டும் மகோன்னத வாழ்வில் திளைக்க மதகுருமார்கள் போதித்த மத சாஸ்திரங்களையும் படித்தான். படித்தானே தவிர, அவைகளிலே நம்பிக்கை வைக்க அவன் உள்ளம் மறுத்தது.

'மதம்' என்னும் பெயரால் மக்களினத்திற்கு வேலியிட்டு, மார்க்கமெனும் இருளில் மக்களைத் தள்ளுவதை, அவன் சிந்தனை சீர்த்தூக்கிப் பார்த்தது. "ஏன் இந்த மதமார்க்கம்!" என்று கேட்டது. "எதற்காக? இப்படி இருப்பது சரிதானா? எப்படி மக்கள் ஏற்றனர்?" என்ற கேள்விகள் அவன் சிந்தனை அலைகளிலே மிதந்தன! மக்களின் அறிவும், சிந்தனைத் திறனும் மதத்தின் பெயரால் விழலுக்கிறைக்கும் நீராகிக்கொண்டிருக்கும் நிலையினை எண்ணி உள்ளம் உருகினான். புதுமை தவழும் புத்துலகொன்றை அமைக்க அவரின் சிந்தனைத் தூண்டியது. அதற்கான எதிர்கால நம்பிக்கை எண்ணங்கள் அவன் உள்ளத்திலே உலவியவண்ணமிருந்தன.

வழக்க முறைகளுக்கோ, வாழக் கற்றுக்கொண்டோர் வகுத்து வைத்துள்ள மத சடங்குகளுக்கோ அவன் செவி சாய்க்கவில்லை. அறியாமைச் சேற்றிலே சிக்கிச் சீரழிய அவன் நினைக்கவே இல்லை. அதை விடுத்து அறிவுத் தாகத்திற்கு ஆதாரமான வைகளை அலசிக்கொண்டிருந்தான்.

கோழையாக, மோழையாக இருந்துகொண்டு வாழ்வில் ஒருவன் பலமுறை சாவதைவிட, வீரனாக, விவேகவாதியாக, சிந்தனைமிக்கவனாக இருந்து வாழ்வில் ஒருமுறை சாவதையே அவன் பெரிதும் விரும்பினான். அதற்கான துடுக்கு இயல்பும் அவனிடம் அமைந்திருந்தது. அறிவுக்குப் பொருந்தும் ஆதாரங்களிலே செயல்பட வகையான கற்பனை நிறைந்த உள்ளம் அவனுக்கு அமைந்திருந்தது.

மதத்தையோ, மார்க்கத்தையோ, மதத் தலைவர்களையோ, அல்லது மக்களையோ கண்டிக்கிறது என்பதற்காகத் தூய்மையான செயலை எப்போதும் அவன் கைவிடுவதில்லை. அவன் இதய பேரிகை, "பகுத்தறிவுப் போர்! பகுத்தறிவுப் போர்!! என்று முழக்கமிட்டது. "நீதியைக் கொல்லும் இடங்களிலே போர்! நேர்மையின் பாதையிலே குறுக்கிட்டு வழி பறிக்கும் வைதீகனிடம் போர்! அறிவுக்குத் திரைபோட்டு அழிக்கும் அறியாமையிடம் போர்!" என்று போர்ப்பரணி பாடினான், அதோடு மக்களுக்கு வரும் பிணிகளோடும் போர் புரிந்தான்; ஆமாம்! அவன் ஒரு சிறந்த வைத்தியனும் கூட!

இத்தனை இருந்தும் என்ன பயன்? ஏழ்மையும், இல்லாமையுந்தானே அவன் வாழ்க்கையில் விளையாடிய வண்ணமிருந்தன? இருக்க ஒரு இடமில்லை; உண்ண உணவில்லை; திரிந்தான், திரிந்தான் நாடோடியாகவே திரிந்தான்.

ஆனாலும், அப்படியே அவன் வாழ்க்கை கழிந்து விடவில்லை. பின்னர்தான் 'வாயோன்ஸ்' நகரில் அச்சு, சரி பார்க்கும் வேலையில் அமர்ந்தான். இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு டாலமியின் நில நூலைப் பதிப்பித்தான். இருந்த போதிலும், இத்தொழிலிலும் அவன் நிலைக்கவில்லை. இனி வருங்கால வாழ்வு மேடையை நோக்கி நடந்தான். பாரீஸ் அவன் வாழ்வு மேடையாயிற்று. அங்கேதான் அவன் போதகாசிரியன் பணியை மேற்கொண்டு, கணிதம், நிலநூல், சோதிடம் ஆகியவைகளைக் கற்பித்தான்.

அத்தொழிலிலும் அவன் நிம்மதியடையவில்லை. அலைமோதிய சிந்தனை அலைந்தவண்ணமாகவே இருந்தது. மதத்தைப்பற்றியும், மார்க்கத்தைப்பற்றியும் ஆராய அவன் உள்ளத்திலே அளவற்ற ஆசை குடிகொண்டிருந்தது. அதனால் அவன் மட்டிலா மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

ஆண்டவன் சம்பந்தமான ஆட்சேபனைகளை அனைவரிடமும் கிளப்பினான். சீர்திருத்தவாதிகள் சிந்தித்து முடிவு காணாது அஞ்சிவிட்டவைகளை எல்லாம் ஆராயத் தலைப்பட்டான். அவைகளுக்கான காரண, காரியங்களைப்பற்றி பல பேரிடம் விவாதித்தான். 'சிந்தனை செய்' என்பதும், 'சீலத்தோடு வாழ்' என்பதும், எந்த நாட்டிலும் விரோதத்தைதான் சரி

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

இலங்கையில் அமளி

[19] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 (23—4—61) தனிப்பிரதி 16 காசு [இதழ்

இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களின் நல்வாழ்வினைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு இயங்கிவந்த தமிழரசுக் கட்சியை இலங்கை அரசு தடைசெய்து, அதன் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்களையும் கைது செய்திருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.

இந்தக் கொடுமை நிறைந்த நிகழ்ச்சி, ஜனநாயகத்துக்கு மதிப்புக்கொடுக்கும் எவராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகும்.

ஒரு இனத்தவரை இன்னொரு இனத்தவர் அழித்தொழிக்கும் போக்கு, ஒரு மொழியை இன்னொரு மொழி நசுக்கும் நாசவேலை, ஜனநாயகம் பேசப்படும் இக்காலத்துக்கு ஒவ்வாத கொடுமையாகும்.

ஆனால், இலங்கை அரசு இதனைத் துணிந்து செயல்படுத்த முனைந்திருப்பது, உண்மையிலேயே வருந்தக்கூடியதுமட்டுமல்ல—கண்டிக்கக்கூடிய ஒரு காட்டுமிராண்டிச்செயலுமாகும்.

இனவெறிகொண்ட நாடுகள்பல, இதுபோன்ற கொடிய செயல்களில் ஈடுபட்டுத் தோல்வியே அடைந்துள்ளன என்பதை வரலாறுகள் உணர்த்துகின்றன.

என்றபோதிலும், இலங்கையில் இச்செயல் தலைதூக்கி நிற்கிறது.

நல்ல மனிதப்பண்புகளை உருவாக்கும் வாய்ப்பினை இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் காணமுடிகிறது என்று நல்லவர்கள் பலரும் நாவாரக் கூறிப் புகழும் இக்காலத்தில், மனிதப் பண்பை மாய்த்தொழிக்கும் செயலில் இலங்கை அரசு ஈடுபடுகிறதென்றால், அச்செயல் ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குவதற்கு மாறாக ஆத்திரத்தையே உண்டாக்குவதாக இருக்கிறது.

எனவே, இலங்கை அரசு இனியாவது, இக்கொடுமையினின்றும் தன்னை விடுவித்து நல்லபெயர் வாங்க முனையுமென்பதில் நமக்கு ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் இருப்பதால், இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களின் அவதிகளைக் களைய என்னென்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்க முடியுமோ, அவற்றை உடனடியாகக் கையாண்டு, தமிழ் மக்களுக்கு நல்வாழ்வும், தமிழ் மொழிக்கு அதன் உரிய உரிமையும் வழங்க முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

❋

வருந்துகிறோம்

நமது அலுவலகப் பொறுப்பின் பெரும் பகுதியை ஏற்று, ஓய்வும் அயர்வும் இன்றித் தன்னுடைய சொந்த வேலையைப்போல் கவனித்துப் பணியாற்றியவரும், நமது அண்ணா அவர்களாலே 'அண்ணாத்தை' என்று அழைக்கப்படும் அளவுக்கு உறவும், நட்பும், பற்றும் பாசமும் உடையவருமான திரு. இராசரத்தினம் அவர்கள் சிறிது காலம் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்து தமது 63-வது வயதில், 17—4—61-ல் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள அரசினர் மருத்துவ மனையில் உயிர் நீத்தார்.

எதிர்பாராத அவருடைய மறைவு எம்மைஎல்லாம் ஆருத்துயரத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டது.

ஆண்டுஅறுபத்துமூன்று என்று யாராலும் கணிக்க முடியாத அளவுக்கு அவருடைய உடல் கட்டு அமைந்திருந்தது. உள்ளமும் அப்படியே. எதனையும், 'இது என்றால் முடியாது' என்று சொல்லும் இயல்புக்கு மாறானவர்.

தனக்கென்று உள்ள பணியை மட்டும் முடித்து விட்டு, 'என்னுடைய வேலை முடிந்துவிட்டது' என்று வாளா இருக்கும் இயல்பு அவரிடம் என்றுமே இருந்ததில்லை. தன்னுடைய வேலையை விரைவில் முடித்து விட்டு, மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதில் எப்போதுமே ஆர்வம் காட்டிவந்த சலிப்பற்ற உழைப்பாளி.

ஓய்வு, அயர்வு, சோம்பல் என்பவைகளை அறியாதவர் அவர். கடைசிவரை கடுமையான உழைப்பை மேற்கொண்டு, கலக்கம் என்பதை அறியாது வாழ்ந்து வந்தார்.

அவருடைய அருமைப் புதல்வர்கள் முரளிதரன், சீதரன் என்ற இருவரையும் படிக்க வைக்கவேண்டிய பருவத்தில், அவர் சிறிது வருத்தப்படக்கூடிய அளவுக்கு வருவாயற்று இருந்தபோதிலும், எப்படியோ அவர்களின் படிப்புக்கு இடையூறு ஏற்படாது படிக்க வைத்தார். இத்தனைக்கும் அவருக்கு இயல்பாக அமைந்துள்ள கலக்கமற்ற உள்ளமே காரணமாகும்.

தூய உள்ளம் படைத்த ஒரு நல்லவரை நாம் இழந்தோம்.

கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பொருட்படுத்தாது, குடும்ப பாரத்தைக் கவலையற்று நடாத்திச் சென்ற தலைவனை அவரது குடும்பம் இழந்தது.

அவரது பிரிவால் வருந்தும் அவரது துணைவியாருக்கும், புதல்வர்களுக்கும், உடன்பிறந்தார்களுக்கும், மற்றும் அவரது உற்றார் உறவினர்களுக்கும் எமது ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறி அமைதி உண்டாக்குவதைத் தவிர வேறு என்ன இயலும்!

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சமமாக அளிக்குமென்பதை அவன் அறியாதவனல்ல; என்ன செய்வான்?

சிந்தனைத் திறனற்று, மதமென்னும் சிலந்திக் கூட்டிலே சிக்கிச் சீமானாக வாழ அவன் மனம் கொஞ்சமும் இடந்தரவில்லை. இதற்கிடையில் பிழைப்பையும் கவனிக்க வழி தேடி முன்னே சென்றால், பின் தொடர்ந்து அவன் அறிவு ஒளி, ஒளி வீசிக்கொண்டே வந்தது.

காலத்தோடு ஓடாதவன், கடமையைச் செய்யாதவன் என்பதோடு, கனிவுமிகு வாழ்வின் புகழையும் உணராதவன். அதை உணர்ந்து தான் சிறிது காலம் மருத்துவனாய் உலவினான். அதோடு, சோதிட சம்பந்தமான நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டான்.

நாடோடியின் நல்ல கருத்துக்களை நாடு ஏற்குமா? ஏற்றம் கொள்ளத் தான் விடுமா? பழைமையின் பாதந் தாங்கியாக இருந்த அந்த அரசாங்கம், புதுமையை ஏற்க மறுத்தது. சீற்றம் கொண்டு சிந்தனைச் சிற்பியை தண்டிக்க முனைந்தது. நாட்டைவிட்டே துரத்திவிட்டது.

அச் சம்பவத்திற்கு பிறகு 'வியன்னே' என்ற ஊரில் 'வில்லனியவ்' என்ற புனைபெயருடன் மக்களுக்கு வரும் பிணிகளைப்போக்கும் மருத்துவனாய் உலவினான். அவ்விடத்திலே அவனுக்கு நல்ல புகழ்! தொழிலிலேஏற்றமுண்டு; தோழமை கொண்டோரிடம் வற்றாத அன்பும் உண்டு; வாழ்விலே அமைதியும் உண்டு. இத்தனை இருந்தும் அவன் உள்ளத்திலே மட்டும் அமைதி நிலவவே இல்லை! அறிவுப் போரிலே போராடும் அவன் உள்ளம் வெளி உலக விதண்டாவாத வாழ்க்கையில் நிம்மதிகாண மறுத்தது. இரகசியமாய், 'Christianismi Restitutiv' என்ற நூலை வெளியிட்டான். அந் நூலிலே பழைய மதங்களின் குறைபாடுகளையும், தன்னுடைய கொள்கை, கோட்பாடுகளையும் விளக்கமாக எழுதி இருந்தான்.

அந் நூலைக்கண்டு அதன் புகழ் பாடி, "அருமை அருமை!" என்போர் அந்நாட்டில் அந்நாளில் யாரும் இல்லை! ஆனால், "ஆஹா! அப்படியா!" என்போர்கள்தான் இருந்தார்கள். கத்தோலிக்கரும், சீர்திருத்த மதத்தினரும் சீற்றம் கொண்டனர். 'பிராட்டஸ்டெண்ட்' மதத்தின் தந்தை என்று போற்றப்படும் 'கால்வினி'ன் உற்ற நண்பன் ஒருவன் இந்நூலைக்கண்டு, "இந் நாத்திக நூலை கத்தோலிக்கரும் எப்படி அச்சிட்டனர்?" என்று கடுஞ்சினங்கொண்டு ஆத்திரத்தோடு குற்றஞ்சாட்டி, வியன்னேவிற்கு லிகிதம் எழுதினான்.

'வியன்னே'மதவிசாரணை மன்றம், செர்விட்டஸை 1553-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 4ந் தேதி கைது செய்தது. குற்றவாளியாக செர்விட்டஸ் கூண்டிலே நிறுத்தப்பட்டான். நிறுத்தப்பட்டாலும் அவர்கள் சாட்டும் குற்றத்திற்குப் பொறுப்பானவர், 'இவர்தான்' என்று நிரூபிப்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியமல்ல!

அக்கிரம ஆதிக்கத்தின்அதிகாரத்துக்குப் பயந்து நூல் பதிப்பிப்போர் பலர், பல குறுக்கு வழிகளைக் கையாண்டு வந்தனர். ஆகவே தான், குற்றவாளியாக நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் செர்விட்டஸுக்கு எதிராகச் சாட்சியம் தயாரிப்பது கடினமான காரியமாயிற்று.

ஆனால், "அந்நூலின் ஆசிரியர் செர்விட்டஸ்தான்" என்று கால்வின் பல ஆதாரங்களைக் கொடுத்தான். செர்விட்டஸிடம் எழுத்துப் போட்டியிட்டுத் தோற்றோடிய கால்வின், போட்டியின்போது செர்விட்டஸ் தனக்கு எழுதிய சில கடிதங்களை நண்பர்கள் மூலம் வியன்னே மதவிசாரணை மன்றத்திற்கு அனுப்பினான்.

ஆனாலும், அம்மன்றம் இவ்வழக்கில் அக்கரை காட்டவில்லை. காட்ட மறுத்த மன்றம் வழக்குக்குரியோனையாவது விடுதலை செய்திருக்கவேண்டும்; அல்லது விசாரணை செய்து நீதியை, அநீதியை நிர்ணயித்திருக்க வேண்டும், அப்படிச் செய்யாமல், மன்றம் மௌனியாக இருந்த நேரத்தில்தான் கைதி செர்விட்டஸ் தப்பி விட்டான்,

செர்விட்டஸ் செய்தது சரியோ, தப்போ, ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், தப்பவிட்டவர்கள் தப்பியோடியவன் மேல் கண்டனக் கணைகளை வீசாமல் இருக்கமாட்டார்கள். மன்றம்மறைந்தவன் மீது பழிகளை சுமத்திற்று; பார்வையை அவன் பக்கம் திருப்பிற்று. அவ்வெதிர்ப்பிற்கு அறிகுறியாக வியன்னே சந்தை வெளியில் அறிவிலிகள் சிலர் செர்விட்டஸின் நூல்களைத் தீயில் இட்டுக் கொளுத்தினார்கள்; கொடும்பாவி கட்டித் தீக்கிரையாக்கினார்கள்.

அறியாமைஇழைக்கும் தீங்கினின்றும் தப்புவிக்க, அடைக்கலம் தேடி அத் துர்ப்பாக்கிய பகுத்தறிவுவாதி பிரான்ஸிலே திரிந்துகொண்டிருந்தான். பின்னர், ஸ்பெயின்எல்லையை அடைந்து ஒரு இருப்பிடம் அமைக்க எண்ணினான். ஆனால், அவ்வெண்ணமும்ஈடேறவில்லை. அறியாமைக்கு அஞ்சி அறிவொளியை நாடி, ஓடினான்! ஓடினான்! ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான்! அவன் ஓட்டத்தைத் தடுப்பதற்கு, அவன் வாட்டத்தைத் துடைப்பதற்கு, அறியாமை இழைக்கும்அநீதியினின்றும் தப்பிப்பதற்குத் துணைபுரிய எந்த நாடும் முன்வரவில்லை!

உள்ளம்தேர்ந்தெடுத்தஇத்தாலியை நாடினான். சிங்கார 'ஜினிவா' நகரத்தைக் கடந்துதான், அவன் சிந்தனை இழுத்துச் செல்லும் இத்தாலிக்குச் செல்லவேண்டும்: அந்நகரில் தங்கினான். எங்கே தங்குவான்? தங்க ஒளிநிறைந்த வெங்கலத்தூண் நிறுத்தி, மாடிமேல் மாடிகட்டி மாண்புமிகு சிங்கார மாளிகையில், சிந்தனையாளன் வாழ்வதற்கு வழி எங்கே வகுத்துவைத்தது கேடுகெட்ட சமுதாயம்?

கடமையைச் செய்கிறான்; ஆனால் அதில்உருவாகும்உடைமைவேறொருவனுக்கு உரிமையாகிறது. கடமையைக் கண்ணிமைபோல் காத்தாலும், காலத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கவேண்டியதாகிவிடுகிறது; எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாலும் கடமைவாதிக்குக் காலம்தரும் பரிசு சோதனைதான்! அந்நியதிக்கு அறிஞர் செர்விட்டஸ் விதிவிலக்காக முடியுமா?

'போவோர்' 'வருவோர்' தங்கும் விடுதி ஒன்றில் சிந்தனையாளன் செர்விட்டஸ் சிந்தனைப் பசிக்குப் பகுத்தறிவு தீனியைத்தேடிக்கொண்டிருந்தான். கேள்விக்குறிகள் அவன் முகத்தைக் கீறிக்கொண்டிருந்தன; அவன் கண்கள் அறிவொளியை வீசின! 'வாய்' எதையோ தானாக முணுமுணுத்தது! ஆனால், அவன் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான், "நாம் சிந்திப்பது யாருக்கும் தெரியாது" என்று. சிந்தனையை மட்டுமல்ல; "தன்னையும் எவரும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளக்கூடாது" என நினைத்து மறைந்து வாழுகிறான்!

ஆனால், காலம் அவன் எண்ணத்திற்கு எதிராகத் தீர்ப்பளித்துவிட்டது: அவன் இரகசியமெல்லாம் அம்பலமாகிறது: அறிஞனின் அறிவுரைக்கு அறியாமை ஆதரவு

(15-ம் பக்கம் பார்க்க)

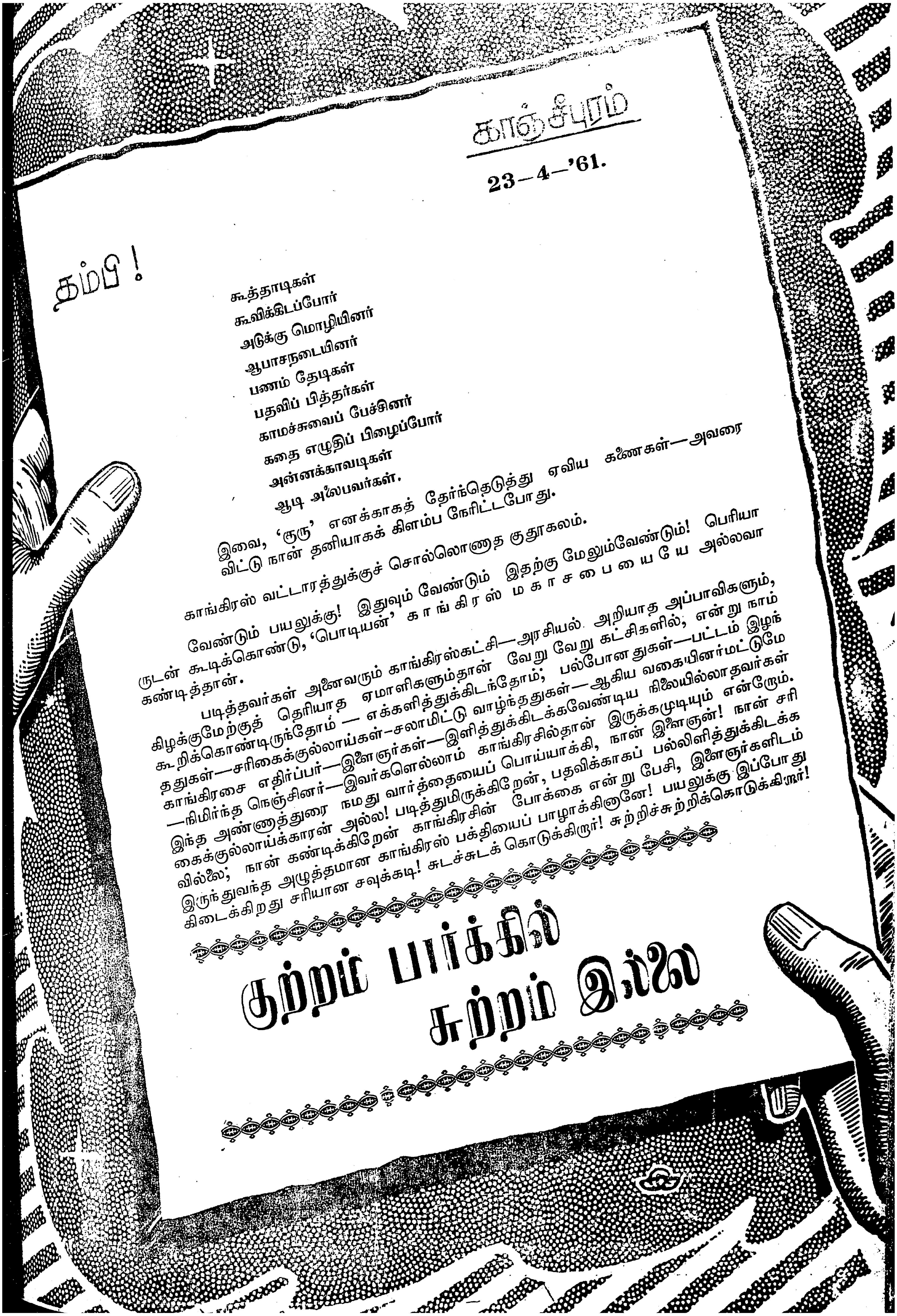

காஞ்சீபுரம்

23—4—'61.

தம்பி !

கூத்தாடிகள்
கூவிக்கிடப்போர்
அடுக்கு மொழியினர்
ஆபாசநடையினர்
பணம் தேடிகள்
பதவிப் பித்தர்கள்
காமச்சுவைப் பேச்சினர்
கதை எழுதிப் பிழைப்போர்
அன்னக்காவடிகள்
ஆடி அலேபவர்கள்.

இவை, 'குரு' எனக்காகத் தேர்ந்தெடுத்து ஏவிய கணைகள்—அவரை விட்டு நான் தனியாகக் கிளம்ப நேரிட்டபோது.

காங்கிரஸ் வட்டாரத்துக்குச் சொல்லொணாத குதூகலம். வேண்டும் பயலுக்கு! இதுவும் வேண்டும் இதற்கு மேலும்வேண்டும்! பெரியாருடன் கூடிக்கொண்டு, 'பொடியன்' காங்கிரஸ் மகாசபையையே அல்லவா கண்டித்தான்.

படித்தவர்கள் அனைவரும் காங்கிரஸ்கட்சி—அரசியல் அறியாத அப்பாவிகளும், கிழக்குமேற்குத் தெரியாத ஏமாளிகளும்தான் வேறு வேறு கட்சிகளில்; என்று நாம் கூறிக்கொண்டிருந்தோம் — எக்களித்துக்கிடந்தோம்; பல்போனதுகள்—பட்டம் இழந்ததுகள்—சரிகைக்குல்லாய்கள்-சலாமிட்டு வாழ்ந்ததுகள்—ஆகிய வகையினர்மட்டுமே காங்கிரசை எதிர்ப்பர்—இளைஞர்கள்—இளித்துக்கிடக்கவேண்டிய நிலையில்லாதவர்கள்—நிமிர்ந்த நெஞ்சினர்—இவர்களெல்லாம் காங்கிரசில்தான் இருக்கமுடியும் என்றோம். இந்த அண்ணாத்துரை நமது வார்த்தையைப் பொய்யாக்கி, நான் இளைஞன்! நான் சரிகைக்குல்லாய்க்காரன் அல்ல! படித்துமிருக்கிறேன், பதவிக்காகப் பல்லிளித்துக்கிடக்கவில்லை; நான் கண்டிக்கிறேன் காங்கிரசின் போக்கை என்று பேசி, இளைஞர்களிடம் இருந்துவந்த அழுத்தமான காங்கிரஸ் பக்தியைப் பாழாக்கினானே! பயலுக்கு இப்போது கிடைக்கிறது சரியான சவுக்கடி! சுடச்சுடக் கொடுக்கிறார்! சுற்றிச்சுற்றிக்கொடுக்கிறார்!

குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை

எந்தப் பெரியாருக்குப் பராக்குக் கூறிக்கொண்டிருந் தானே, அதே பெரியார் கொடுக்கிறார் சூடு! துடிக் கிறான்! சுருண்டுகீழே விழுகிறான்! வேண்டும் பயலுக்கு; இதுவும்வேண்டும் இதற்குமேலும்வேண்டும்!! — என்று காங்கிரஸ் வட்டாரத்தினர் கூறிக் களிப்படைந்தனர்.

பெரியார் பேசக் கேட்டுக் கேட்டுத்தான், காங் கிரஸ் வட்டாரமே, என்னை ஏசக்கற்றுக்கொண்டது; பயிற்சியே அவர்களுக்கு அந்த முறையிலே கிடைத் ததுதான்.

முதலிலே, பெரியார் என்னை ஏசிப்பேசக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர்—காதுகுளிர! பிறகு, தாங்களே பேசலாயி னர்—நாமணக்க!!

என்ன தெரியும் இந்த அண்ணாத்துரைக்கு என்று துவக்கினார்களானால், காங்கிரஸ் பேச்சாளர்கள் தங்கள் வசம் உள்ள நாராசம் அவ்வளவும் தீருமளவு பேசித் தீர்ப்பார்கள்.

அந்த ஆர்வத்திலே, ஆவேசத்திலே, சபர்மதி சிறப்பு, தண்டியாத்திரையின் மகிமை, உப்புச்சத்யாக் கிரகப் பெருமை, இர்வின்—காந்திஒப்பந்த அருமை என் பவை யாவும் அவர்களுக்கு மறந்தேபோய்விடும்;

அவர்களுக்கு ஒரே நோக்கம்—இந்த அண்ணாத் துரைக்கு இழிவுவந்து சேர்ந்தாகவேண்டும்—இதைச் சாதித்துவிட்டுத்தான் பிறகு, மற்றவை; முடிந்தால்; நேரம் கிடைத்தால்.

இந்தச் சாமரம் வீசியபடிதான், என்னை அரசியல் உலகிலே உலாவரவைத்தனர். எனக்கு அது பழக்க மாகவும் ஆகிவிட்டது.

அப்போதெல்லாம், இவ்விதமான கண்மூடித்தன மான கண்டனங்களை, இழிமொழிகளை, பழிச்சொற் களைக்கேட்டு, கொதித்து, குமுறி, கோபம் கொப்பளிக் கும் நிலைபெற்று, ஆகுமா இந்த அக்ரமம்! அண்ணா வையா இப்படித் தூற்றுகிறீர்கள்! அவர் நடையையா பழிக்கிறீர்கள்! — என்றெல்லாம் கேட்டு, பதிலளித்து, என்மீது விழும் தூசுகளைத் தன் அன்புக்கரத்தால் துடைத்து, என் அண்ணன் மாசுமருவற்றவன் என்று மகிழ்ந்து கொண்டாடியவர்களிலே, முதன்மை இடம், தோழர் சம்பத்துக்கு என்பதை நாடு அறியும்!

எனக்காக அந்த அரும்பணியாற்றியதற்கு, நான் செய்யக்கூடிய 'கைம்மாறு' என்ன இருக்கமுடியும்.

உண்ணாவிரதத்தை முடிக்கும்போது, உள்ளே சென்ற பழரசம், விக்கலால் வெளியே வந்ததுகண்டு சிந்தினேனே கண்ணீர், அதுவா! தூ!! உப்புத்தண்ணீர்! உபயோகமற்றதண்ணீர்! கண் என்று இருந்தால், கண் ணீர் வருகிறது—இது ஒரு பெரிய விஷயமா!!

கைம்மாறு ஏதும் செய்திட இயலாத நிலையில் இருந்தேன் இத்தனைகாலம் — இப்போதுதான் அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது; பெரியாரும் காங்கிரஸ் காரர்களும் என்னென்ன ஏசினார்களோ, அதை அப் படியே, சிந்தாமல் சிதறாமல் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு தோழர் சம்பத் பேசுகிறார்—தாங்கிக்கொள்கிறேன்— அதுதான் நான் காட்டவேண்டிய 'கைம்மாறு' என் றும் கொள்கிறேன்.

கடனைத் திருப்பிச் செலுத்திவிட்டவனுக்கு ஏற் படும் மனநிம்மதி எனக்கு ஏற்படுகிறது.

பெரியாரும், காங்கிரசாரும், இந்த வசவுகளை வீசியபோது, எப்படி, என்னை அறிந்ததால், இதயத்தில் கொண்டதால், அந்தச் சொற்களை, தம்பி! நீ பொருட் படுத்தவில்லையோ அதுபோலவேதான் இதற்கும்.

குயிலுக்கு, கிளியின் அழகு இல்லை; என்ன செய்வது! அந்த அழகு பெற்றுக்கொண்ட பிறகு கூவிட வாராய்—என்று கூறுகிறோம். இல்லையல்லவா! ஏதோ நிறம் கருமை எனினும் குரல் இனிமை—அதைச் சுவைப்போம் என்று இருக்கிறோம். அஃதேபோல, எல்லாத் திறமைகளும் குறைவற வந்து குவிந்தான பிறகுதான், 'அண்ணன்' என்று ஏற்றுக்கொள்வேன்— அதுவரையில் முடியாது என்று இலட்சக்கணக்கான தம்பிமார்கள் கூறிவிடவில்லை; கூறியிருந்தாலும் நான் என்ன செய்ய முடியும்; பெருமூச்சுடன் உலவிக் கொண்டிருந்திருப்பேன்.

காமராஜர் அதிகாலையில் எழுந்திருக்கிறாராம் — கனம் சுப்ரமணியம் கடலோரம் நடக்கிறாராம் — மாணிக்கவேலர் மரத்தடி படுக்கிறாராம் — இப்படி ஒவ் வொரு தலைவருக்கும் உள்ள பல சிறப்பு இயல்புகளைப் பலர், சுட்டிக் காட்டுவர். எல்லாத் தலைவர்களிடமும் உள்ள எல்லாச் சிறப்பு இயல்புகளும், ஒருங்கே அமையப் பெற்றாலொழிய, உன்னை என் 'அண்ணன்' என்று ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன் என்று கூறினீர்கள். இல்லையே! கூறியிருந்தால் என்ன செய்திருப்பேன்? நமக்கு இப்படிப்பட்ட அருமைத் தோழர்களைத் தம்பி களாகப் பெறும் வாய்ப்பு இல்லாது போயிற்றே என்று மனம் குமுறி இருப்பேன். எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால், பாசமும் நேசமும் ஏற்பட்டால், திறமைகள் முற்றிலும் நிரம்பி இருக்கிறதா என்றுகூடக் கவனிக்கச் சொல்லாது; இருப்பதைக் கண்டு மகிழவைத்திடும்.

அவ்விதம்தான் நான் உன் போன்றாரின் அன்புப் பாராட்டுதலைப் பெற்றேன்.

அதனால், எனக்குத் திறமைகளைப் பெற வேண்டுமே என்ற அவசர ஆர்வம்கூட ஏற்பட்டது என்று கூறலாம். இலட்சக்கணக்கானவர்கள், நமக்குத் தமது இதயத்திலே இடமளித்திருக்கிறார்களே, அதற்கு ஏற்ற முறையில், அவர்கள் மகிழத்தக்க விதத்தில், பெருமைப்படத்தக்க வகையிலே, நாம் திறமைகளைத் தேடிப் பெற்றாகவேண்டுமே என்ற எண்ணம் எழுந்தது. எல்லாத் திறமைகளையும் பெற்றுவிட முடியுமா!

முடியாதுதான்!

ஏன்?

காலம் போதாது என்பது மட்டுமல்ல; திறமை எது என்பது பற்றிய கருத்தே, காலத்தோடு சேர்ந்து வளர்ந்தவண்ணம் இருக்கிறது; திறமைக்கான இலக் கணம் மாறுகிறது; திறமைபற்றிய மதிப்பீட்டுத்தன்மை மாறுகிறது; திறமை கண்டு பாராட்டும் போக்கேகூட அவ்வப்போது மாறுகிறது.

ஏதோ ஓர் ஏட்டிலே படித்ததாக நினைவு; பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றப் பேச்சுகள், சர்ச்சில் காலத்திலே இருந்ததுபோல, இலக்கியச் சுவை நிரம்பியதாக இப்போது இல்லை என்று.

பிரிட்டன் சென்று திரும்பியவர்களும் இதனையே கூறக் கேட்டுமிருக்கிறேன்.

உண்மை என்னவென்றால், இப்போது, அந்தப் பாணியில் பேசுபவர்கள் இல்லை என்பதுமட்டுமல்ல, பேசினால் சுவைபடுமா என்பதே ஐயப்பாட்டுக்கு உரியது.

ஏனெனில், திறமையைச் சுவைப்பதிலே எப் போதும் நாட்டம் உண்டு என்றாலும், ஒருகாலத்திலே சுவை தருவதாகக் கருதப்பட்டுவந்த திறமை, பிறி தொரு காலத்தில் சுவை தருவதாக அமையாது போகக் கூடும்.

எனவே, நான் எல்லாத் திறமைகளையும் பெற முடியும் என்றும் நம்புபவனுமல்ல, திறமைகளின் இலக்கணம் மாறக்கூடியது என்பதை அறியாதவனுமல்ல. குறைகளுடன் கூடியவனுனாலும், அன்பு காட்டுவோர் தமது அன்பை அதற்காக நிறுத்திவிட மாட்டார்கள்.

தங்கத்திலே ஒரு குறை உண்டானால்
தரமும் குறைவதுண்டோ?
உங்கள் அங்கத்திலே ஒரு குறை உண்
டானால், அன்பு குறைவதுண்டோ?

இதிலே இன்னொரு வேடிக்கையும் இழைந்து நிற்கிறது.

பெரியாரும், காங்கிரஸ்காரர்களும், இழி மொழிகளையும் பழிச்சொற்களையும் வீசி, குறையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம் என்று சொன்னார்களே, அப்போதெல்லாம், மெள்ள, ஒரு வார்த்தை, "ஆமண்ணா! குறைகள் தாம் இவை!" என்று எனக்கு, இன்று கண்டிப்பவர்கள், எடுத்துக்காட்டினார்களா என்றால், இல்லை! மாறாக, என்மீது பழி கூறியவர்களுக்குப் பளிச்சுப்பளிச் சென்று பதிலளித்தனர்.

சில வேளைகளிலே, அப்படிப் பதிலளிக்கும்போது, பக்கத்தில் இருந்து கேட்க, எனக்கே கூச்சமாக இருக்கும்—அப்படிப்பட்ட பாராட்டுதல், புகழுரைகள்!

அப்போதும் நான், அவர்களின் நடையழகு கேட்டு இன்புற்றேனேயன்றி, புகழுரையால் மயங்கிப் போய்விடவில்லை.

அண்ணன் அப்படிப்பட்டவன் இப்படிப்பட்டவன் என்று புகழ்ந்து பேசுவது, அண்ணனுக்கு மட்டுமல்ல, தனக்கும், மொத்தமாகக் குடும்பத்துக்கும், பெருமையைத் தேடித் தருகிற காரியம்தானே!

தம்பி! இதை இப்போது கூறக் காரணம், தூற்றல் கணைகள் என்மீது ஏவப்படும்போதெல்லாம், நான் வரவு — செலவு கணக்குப் பார்த்து, மகிழ்ச்சியைத் தருவித்துக் கொள்பவன்—மனம் நொந்து போய்விடுபவன் அல்ல என்பதை எடுத்துக் காட்டத்தான்.

எந்தத் தூற்றலையும் தான் எடுத்து ஆராய்ந்து பாரேன், நான் கூறுவது தெரியும் விளக்கமாக.

எவர் தூற்றினாலும், முன் நடவடிக்கைகளை ஆராய்ந்துபாரேன் — நான் கூறுவது பளிச்செனத் தெரியும்.

மூன்றாம் படிவ மாணவனாக இருந்தபோது, ஆசிரியர் சொன்ன கதை நினைவிற்கு வருகிறது. ஒரு அரசியல் தலைவன் என்போன், கதை சொல்லலாமா என்று கேட்டுவிடாதே—நான் அப்படி!-என்ன செய்யலாம்!! கதையைக் கேளேன்—கருத்து இருக்கிறது.

ஒரு மருத்துவன், பிழைப்பு நாடி வேற்றூர் சென்றானாம்—ஒரு நாள் காலை. அந்த ஊர் மக்களிலே, பலர், காலை வெயிலில் உலவிக்கொண்டும், வேலை செய்து கொண்டும் இருக்கக் கண்டான். மெத்த மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டதாம் மருத்துவனுக்கு. காலை வெயில், பித்தம் உண்டாக்கும். இந்த ஊர் மக்கள், காலை வெயிலில் கிடக்கிறார்கள்; நிச்சயமாக, பித்தம் சம்பந்தப்பட்ட நோய் உண்டாகும், நமக்கு நிறைய வருமானம் கிடைக்கும்; ஏற்ற இடம்; என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்து, தன் ஊர் சென்று, மருந்துப் பெட்டிகளுடன், மாலை, வந்தானாம். வந்ததும், மகிழ்ச்சியே போய்விட்டதாம்; கவலை பிடித்தாட்டிற்றாம். காரணம் என்ன என்றால், ஊர் மக்கள், மாலையில் மஞ்சள் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்; மாலை வேளையில் மஞ்சள் வெயில் உடலில்பட்டால், பித்தம் போய்விடும் என்பது மருத்துவ உண்மை! மருத்துவன் என்ன செய்வான்! இந்த ஊர் பயனில்லை என்று எண்ணி, வேறு இடம் நாடினானாம்.

தம்பி! பொதுவாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட நாளாய், என் நிலை, ஏறக்குறைய, கதையில் குறிப்பிட்டேனே, ஒரு ஊர் மக்கள், அவர்கள் நிலையைப்போல் இருந்து வருகிறது; ஆகவே தூற்றித் துளைக்கலாம் என்று எண்ணுபவர்கள், நான் உங்கள் அன்புக் கரங்களின் அரவணைப்பில் உள்ள காரணத்தால், தொடர்ந்து ஏமாற்றமே காண்கின்றனர்.

என் இயல்போ என்னை எவர் எக்காரணம் கொண்டு எத்தகைய இழிமொழி கொண்டு தாக்கினாலும், அவர்கள் எப்போதாவது என்னைப்பற்றி ஏதாகிலும் இரண்டொரு நல்ல வார்த்தைகள் சொல்லியிருந்தால், அதை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, மனதுக்கு ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் தேடிக்கொள்வது வாடிக்கை. அதுமட்டும் அல்ல. அன்று நம்மை எவ்வளவோ அன்புடன் பாராட்டினவர்கள்தானே; இப்போது நாலு கடுமொழி பேசிவிட்டால் என்ன! போகட்டும் என்று எண்ணிக் கொள்பவன்.

வாழ்க வசவாளர்கள் என்று முன்பு ஒருமுறை நான் எழுதியது, வெறும் சொல்லடுக்கு அல்ல; என் உள்ளக் கிடக்கையைத்தான் குறிப்பிட்டேன்.

சட்டசபையிலே நாம் திறமையுடன் நடந்து கொள்வதில்லை—மந்திரிகளை இடித்துப் பேசி, ஏளனம் செய்யும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டோம்—என்று கண்டிக்கிறார்கள்.

திராவிட நாடு பகற்கனவாகிவிட்டது; தமிழ்நாட்டிலேயே இருந்துகொண்டு, திராவிட நாடு பற்றிப் பேசுவது பைத்யக்காரத்தனம் — தமிழ் நாடு போதும் என்று கூறிவிடலாம் என்று கண்டனத்துடன் அறிவுரை வழங்கப்படுகிறது.

கலைஞர்கள் கழகத்தில் புகுந்து, எல்லாம் கெட்டு விட்டது என்று பலமாகக் கண்டிக்கிறார்கள்.

இவைகளைத் தத்துவ விளக்கம் போன்ற முறையிலே அல்ல, குற்றச் சாட்டுகளாக, இழிமொழிகளால், கூறுகிறார்கள்.

மற்றவை இருக்கட்டும்; பலமான மூன்று குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறுகிறார்களே, அதிலும் மிகமிகக் கேவலப்படுத்தும் முறையிலே, என்று எண்ணி நான் ஆயாசப்படவில்லை; மாறாக, இந்த மூன்று விஷயமாகவுமே, அவர்கள், சமீப காலத்துக்கு முன்புவரையில் கனிவுடன் மட்டுமல்ல,பாராட்டும் முறையில் பேசியிருக்கிறார்கள், அதை எண்ணி மகிழ்ச்சி பெறுகிறேன்.

முன்பு அப்படிப் பேசினார்கள்; இப்போது ஒரே அடியாக மாற்றிப் பேசுகிறார்களே, என்றுகூட எனக்கு வியப்பு ஏற்படுவதில்லை.

ஏதோ, முன்பொரு முறையாகிலும் பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்களல்லவா; அதற்கு நன்றி கூறிக் கொள்வோம் என்றுதான் தோன்றுகிறது.

கண்டனத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளும் திடமனம் இல்லையென்றால், கடமையை நிறைவேற்ற முடியாது.

பாராட்டியவர்களே, கண்டிக்கும்போது, அதைத் தாங்கிக்கொள்ளும் மனதிடம் இருக்கிறதே, அது எளிதிலே பெறமுடியாத, ஆனால் விலைமதிக்கமுடியாத மிகச் சிறந்த பண்பாகும்.

"சிலர் கேட்கிறார்கள், தி. மு. கழகம் சட்ட சபைக்குப் போய் என்ன சாதித்துவிட்டது என்று?

> தி. மு. கழகம் எதைச் சாதித்தது என்று கேட்கும் காங்கிரசுக்காரர்களுக்கு ஒரு முன்னாள் மந்திரி செய்த விமர்சனத்தை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டிலிருந்து அண்மை யில் இராஜ்யங்கள் சபை உறுப்பினராகத் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட அவர், டெல்லி வந்து சேர்ந்தார். வந்தவர் டெல்லியிலுள்ள தமிழ்நாட்டு ராஜ்ய சபை உறுப்பினர்களைக் கூட்டிவைத்துக்கொண்டு சென்னைச் செய்திகளைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டி ருந்தார். தெரியுமா, நண்பர்களே! நான்கூடத் தான் சட்டசபையில் இருந்திருக்கிறேன்; எத் தனையோ முறை சுப்பிரமணியம் அவர்களின் பேச்சுக்களைக் கேட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுதும் கேட்டேன்; ஒரு நாள், காலரியில் உட்கார்ந்து கொண்டு. மிகவும் பிரமாதம், மிகவும் Progress—மிகவும் முன்னேற்றம்—என்று சொல்லி விட்டு, எல்லோரையும் ஒருமுறை அந்த முன்னாள் அமைச்சர் பார்த்தார். அப்படியா? என்றார்கள் எல்லோரும். ஏன் தெரியுமா? என்று அவரே கேள்வியைப் போட்டுக்கொண்டு சொன்னார் "எல்லாம் அண்ணாத்துரையின் டிரெயினிங் — அண்ணாத்துரையின் பயிற்சி என்று சொன்னார். மந்திரி சுப்ரமணியத்திற்குத் தமிழ் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டதிலிருந்து அண்ணாத்துரையுடைய சட்ட சபைப் பிரவேசம் பலனளித்திருக்கிறது என்று அவர்களே ஒத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு நம் முடைய சாதனைப் பட்டியல் ஆரம்பமாகிறது.

இப்படிப் பேசியதைக் கேட்டு, எனக்கே கூச்சமாக இருந்தது. என்னதான் நம்மிடம் அன்பு இருந்தாலும், அண்ணனைப் பாராட்டவேண்டும் என்ற பாச உணர்ச்சி இருந்தாலும், இப்படிப் பேசத் தேவையில்லையே என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

இந்தப் பாராட்டுதலை, நாலைந்து நண்பர்களை வைத்துக்கொண்டு அல்ல, பல்லாயிரவர் கூடிய மாநாட்டிலே தோழர் சம்பத் பேசினார். 1958 ஜுன் 7, 8, நாட்களில் விருத்தாசலத்தில் நடைபெற்ற தி. மு. க. மாநாட்டில்!

இப்போது, சட்டசபையில் திறமையே காட்டுவ தில்லை; அக்கரையே இருப்பதில்லை; அமைச்சர்கள் கேலி செய்கிறார்கள் என்று பேசினால், நான் சிரிக்காமல் என்ன செய்வது, தம்பி! நீதான் சொல்லேன்.

சட்டசபையிலே திறமையே காட்டுவதில்லை என்று கூறுபவர், அமைச்சர் சுப்ரமணியத்துக்கு நல்ல தமிழ்நடைப் பயிற்சியே நான் சென்றதால் கிடைத்தது என்று ஒரு காங்கிரஸ்காரர் பேசியதை மேற் கோளாகக் காட்டிப் பேசி, மாநாட்டினரை மகிழச் செய்தவர்! இப்போது, இப்படி! அதற்கு நான் என்ன செய்ய!!

சட்ட சபையிலே திறமையே காட்டுவதில்லை என்று உங்கள் சம்பத் கூறுகிறாரே, என்று சொல்லி, அமைச்சர் சுப்ரமணியமாவது, சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ள முடியுமா! அவருக்குத் தமிழ் நடையில் பயிற்சியே என்னால்தான் கிடைத்தது என்ற கருத்தை அளித்தவரல்லவா, இன்று இதைக் கூறுகிறார். ஒரு சமயம் என்னிடம் உள்ள பாசம் அப்படிப் பாராட்ட வைத்ததுபோலும் என்று எண்ணிக்கொள்கிறாயா தம்பி! அதுவும் இல்லை. அதே தொடரில் தோழர் சம்பத் கூறினார்,

> "அன்று ஒருநாள் நான் சட்டசபைக்குச் சென்றிருந்தேன். அன்று நீர்ப்பாசன திட்டத் தின் மீது விவாதம் நடைபெற்றது. தோழர் கருணாநிதி அவர்கள் பேசினார்கள். அவர் குளித் தலைத் தொகுதிக் குறைகளை மட்டும் சொல்லா மல் குடகு நாட்டுத் திட்டத்தையும் சொல்லிவிட்டு, தமிழ் நாட்டிலுள்ள அத்தனை மாவட்டங்களிலே யும் எந்தெந்த நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள் இருக் கின்றன, என்று எண்ணி, காகிதத்திலே திட்ட மிடப்பட்டு, கையிலே காசு இல்லையே என்று மூடி வைத்திருக்கிறார்களோ, அத்தனை திட்டங்களையும் பெயரோடு, விவரங்களோடு, நீண்ட ஒரு பட்டியலைச் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தார். பிறகு மந்திரி கக்கன் அவர்கள் எழுந்தார். அவருக்கே உள்ள பார்வை யோடு தோழர் கருணாநிதி அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னார்—இவர் எல்லாத் திட்டங்களையும் சொல்லிவிட்டார் — வேறு யாரும் சொல்லக் கூடாது என்று நினைத்துக்கொண்டு எல்லாவற்றை யும் சொல்லிவிட்டார் என்று பெருமூச்சோடு தொடங்கிப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இப்படி நம் தோழர்கள் எந்த இடத்திலே புகுந்து வேலை செய்தாலும், புகழ் மணக்கத்தக்க வகையிலே தான் செயலாற்றுவார்கள். நாம் பெறுகின்ற இடம், நம்முடைய ஆசானுடைய திறன் அது என் பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நல்ல பாதையிலே நாம் நடைபோடுவதால் தான் எவ்வளவு இடர்கள் வந்தாலும், இடறி விழுந் தோம், தவறுகள் செய்தோம் என்று நம்முடைய வரலாற்றிலே ஒரு இடம் — ஒரு வரிசைக்கூடக் காட்ட முடியவில்லை."

எப்படித் தம்பி! பாராட்டுதல்!! கேட்போர் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். திறமையுடன் பணியாற்றுகிறார் கள் நமது கழகத்தவர் என்பதற்காக மட்டுமல்ல, இதை 'நமது சம்பத்து' எவ்வளவு அருமையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் பார்த்தீர்களா என்பதற்காகவும் தான். இப்போது அதே மக்கள், அதே தோழர் சம்பத், அதே சட்டசபை உறுப்பினர்களைப்பற்றி, 'சுத்த மோசம்' என்று கூறுவதைக் கேட்கிறார்கள். என்ன எண்ணிக் கொள்வார்கள்? அவர்களும்தான் சிரிப்பார்கள்.

அதெல்லாம், சந்தோஷமாக இருந்தபோது, போனால் போகட்டும் என்று நாலு வார்த்தை பாராட்டி வைத்தேன் என்று தோழர் சம்பத் கூறுவாரானால், அப்படியானால் இப்போது அவர் கோபத்தால் நாலு வார்த்தை இழிவாகப் பேசுகிறார், என்றுதானே சொல்லுவார்கள்!!

இந்தவிதமான பாராட்டுப் பேச்சு, என்னையோ மற் றவர்களையோ மகிழச் செய்வதற்காக அல்ல; ஒரு பிரச்சினையை விளக்க என்பதை, மேலும் பல ஊர் களிலே பேசினார், சென்னையில் 37-வது வட்டத்தில் பேசுகையில்,

> "சாதாரணமாகச் சட்டசபைக்குள் நுழைந்தவுடன், எந்த ஒரு கட்சிக்கும் மந்த நிலை ஏற்படுவது இயல்பு. சென்ற முறை கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்கும் அந்த நிலை ஏற்பட் டது. ஆனால், சட்டசபையில், நம் கட்சி நுழைந்தபின், அந்த நிலை மாறி நாம் இரட் டிப்பு மடங்காக வளர்ச்சி பெற்று வருகிறோம். இதற்குக் காரணம் என்ன? அண்ணா அவர் களின் உழைப்பையும், ஆற்றலையும், அனு பவத்தையும் அறிவையும் முன் வைத்து ஆராய்ந்தால் இதற்கு விடை கிடைக்கும். இந்த நாட்டு வரலாற்றிலேயே இப்படிப்பட்டதொரு

மாபெரும் சக்தி இதற்கு முன்பு இப்படி வளர்ந்த தில்லை."

சென்னை மக்கள் கேட்டு மகிழ்ந்த இதே விஷயத்தை, குடந்தை நகர மக்களுக்கும் தோழர் சம்பத் வழங்கினார்.

"சட்டமன்றத்தில், தி. மு. கழகத்தினர் எதையும் சாதித்துவிடவில்லையெனக் கூறுகின்றார் அமைச்சர் சுப்ரமணியம். எப்பொழுதுமில்லாத நிலையில் இப்பொழுது அமைச்சர்கள் சுற்றுப் பயணம் புரிவதே, நம் சாதனைக்கு நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாகும்."

இப்படிப்பட்ட விளக்கம் — பாராட்டுதல் — பல்வேறு ஊர்களிலே உள்ளவர்களும், கேட்கட்டும் என்று வழங்கி வந்தார். நான் நல்ல வாய்ப்புப் பெற்றேன்— தோழர் சம்பத் அவர்கள், அடியோடு கெட்டுவிட்டது இந்த தி. மு. க. என்று கூறி வெளியேறுவதற்கு 7 நாட்களுக்கு முன்பு, சட்டசபையில், நல்லபடிதான் பணியாற்றுகிறார்கள் என்று, கேட்போர் பெருமைப்படத் தக்க விதத்தில் அவர் மாயவரத்தில் பேசியதையும், அமைச்சரை நேருக்கு நேர் வைத்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலைத் தோழர் ப. உ. சண்முகம் அவர்கள், தேர்தல் நிதி வசூலிப்பதுபற்றிக் கண்டனம் தெரிவித்த துணிச்சலையும், பாராட்டிப் பேசியதை; இவ்வளவு கேட்டான பிறகு, இப்போது, அமைச்சர் சுப்ரமணியம் போன்றவர்கள் பாணியில், இவர்கள் சட்டசபையில் திறமையே காட்டவில்லை என்று பேசினால், என்ன செய்வது! சிரிக்கத்தான் தோன்றுகிறது!!

சட்டசபையில், திறமையாகப் பணியாற்றவில்லை என்று அவர், ஜாடைமாடையாக வேனும், கூறி இருந்திருந்தால, என்னைப் பொறுத்தவரையிலே, கொஞ்சம் திறமையைப் பெற, பாடம் கேட்டாகிலும் பெற,முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்திருப்பேன். முயற்சி எடுத்துக் கொண்டாலும், திறமை எனக்கு வருகிறதோ இல்லையோ, அதுவேறு சந்தேகம்! ஆனால் முயற்சியாவது செய்திருக்கலாம். ஆனால், பாராட்டுதலை அல்லவா வழங்கிக்கொண்டிருந்தார்!! நாங்கள் சட்டசபையில் சரிவர வேலை செய்யவில்லை என்று இவர் குறைபட்டுக் கொள்கிறார் என்று எப்படித் தெரிய முடியும்! இப்போது கூறுகிறார் — பிரிந்துபோன பிறகு, இதைக் கேட்டனையா, தம்பி! அமைச்சர் சுப்ரமணியம் அவர்களுக்கு, தைரியம் ஏற்பட்டதே, எப்படி என்று, தோழர் சம்பத் கூறியதை,இன்று ஏதேதோ பேசுகிறவர், அன்று என்ன பேசினார் என்பதைத்தான் கேளேன். கேட்டால் இப்போதைய அவருடைய பேச்சு உனக்கு எரிச்சல்கூட மூட்டாது.

"கௌஹாத்தியில் நேருவையும் எதிர்த்து, இந்தித் திணிப்பைக் கண்டித்துத் துணிந்து பேசியிருக்கிறார், சுப்ரமணியம். இது அவருடைய வாழ்க்கையில்செய்த முதல் முக்கிய காரியமாகும். அவர் அப்படிப் பேசியிராவிட்டால் நாடு அவரை ஏளனம் செய்யும் என்று தெரிந்துதான் அவர் இப்படித் துணிந்து பேசினார். அந்தத் துணிவு கௌஹாத்தியில் மாநாட்டிலே அவருக்கு வரக் காரணம், அண்ணாதுரை சட்டமன்றத்திலிருக்கிறார் என்ற நினைவு அவருக்கு இருந்ததால்தான், அண்ணாவுக்கு எதிரிலே அமர்ந்து அண்ணாவின் பேச்சை அடிக்கடி கேட்டதனால்தான், நிதியமைச்சருக்கு இலேசாகத் தைரியம் வந்தது. அதற்கு முன்பு நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாடுகளிலெல்லாம் பந்தல் காலைக் கட்டிக்கொண்டு தலைவர்களை வேடிக்கை பார்த்தவர்தான் அவர்."

தம்பி! சட்டசபையில் நமது கழகத் தோழர்கள் ஆற்றிய பணியினால் அமைச்சர் சுப்ரமணியத்திற்கு, நல்ல தமிழ்நடை மட்டுமல்ல, துணிவே வந்தது என்று கூறி, அதற்கு முன்பு அவர், மாநாடுகளில் பந்தல் காலைக் கட்டிக்கொண்டு தலைவர்களை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர் என்று பேசி, நம்மை, தோழர் சம்பத் மகிழச்செய்தார்; இப்போது, நாம் சட்டசபையில் திறமையற்றுக் கிடக்கிறோம் என்று பேசி, அமைச்சர் சுப்ரமணியத்தை மகிழச் செய்கிறார். எத்தனை காலத்துக்கு, ஒரே இடத்துக்கு மகிழ்ச்சி தரும் காரியமே செய்துகொண்டிருப்பது! யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்!! சிலகாலம், அமைச்சர் வட்டாரமும் அடையட்டுமே இந்த ஆனந்தத்தை!

தம்பி! சட்டசபையில் நாம் நடந்துகொண்ட தன்மையால்தான் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலிலே நாம் வெற்றிபெற்றோம் என்று நான் கூறி, நீ கேட்டதுண்டா? எழுதிப் படித்ததுண்டா? எனக்கு எங்கே இதெல்லாம் தெரிகிறது. தோழர் சம்பத் தான் அதைப் பேசினார், புதுவையில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் 1959, மே. 2, 3 நாட்களில்,

"நமது வெற்றி பற்றி ஒரு பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது—இந்த வெற்றி திடீர் என்று அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது அல்ல — இடறி விழுந்ததால் ஏற்பட்டதல்ல—அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் எதிர்க் கட்சியாக இருந்து நடந்துகொள்ளும் முறையும், எதை எந்த முறையில் எதிர்க்கவேண்டும் என்று அறிந்து அந்தப் பண்புடன் அவர்கள் எதிர்க்கின்ற முறையும்தான், அவர்களுக்கு இந்த வெற்றியைத் தேடித் தந்திருக்கிறது என்று அந்தப் பத்திரிகை கூறுகிறது,"

தம்பி! சட்டசபையில், நாம் எப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்கிற பிரச்சினை இருக்கட்டும் — இப்போதைக்கு—இந்த அளவில்.

பெரிய விஷயத்திலேயே பேதம் வந்துவிட்டதே, திராவிட நாடு பகற்கனவு என்று கூறுகிறாராமே, அதைப்பற்றி என்ன சொல்வது என்று யோசிப்பாய். இதிலேயும், சிக்கல் இல்லை, சங்கடம் இல்லை.

திராவிட நாடு பகற் கனவு என்று நேரு கூறினார்— ஏற்க மறுத்துவிட்டோம். காமராசர் கூறினார்—கவைக் குதவாப் பேச்சு என்றோம்.

பெரியார் பேசினார்—போக்கை மாற்றிக்கொண்டார் என்றோம்.

இப்போது தோழர் சம்பத் பேசுகிறார்! அதனால் என்ன?

ஆனால், பலர் கூறியும் நமக்கு, 'திராவிட நாடு' பிரச்சினையில் ஏன், அவ்வளவு அழுத்தமான அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது? அந்த நம்பிக்கையை நாம் அவசரப்பட்டு மேற்கொள்ளவில்லை— ஆத்திர உணர்ச்சி காரணமாக மேற்கொள்ளவில்லை, மிகப் பெரியவர்கள், மேதைகள் என்ன சொல்வார்களோ என்று கவலை கொள்ளவில்லை. நமது இதய கீதமாக்கிக் கொண்டோம். **அந்த இலட்சியத்திலிருந்து நாம் வழுக்கிவிடக்கூடாது–பேரம் பேசுவது,– குறைத்துக் கேட்பது—சாயலைக் கேட்பது—இலட்சியவாதிகளின் போக்காக இருத்தல் ஆகாது. இலட்சியவாதியின் பிணத்துக்குப் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டு வேண்டுமானால் காரியவாதி, பேரம் பேசி,**

கிடைத்ததைப் பெற்று மகிழ முனையலாம். நமக்கு, இலட்சியம், இறுதி மூச்சு உள்ள வரையில்! இதை வெறி என்று கூறினும், நெளிந்து கொடுக்கத் தெரியாத தன்மை என்றுரைக்கினும், கவலை இல்லை! இப்படிச் சிலர், நாளைக்குத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு, கொடுத்ததைக் கொடுங்கள் என்று கேட்டுப் பெற்று இன்புற்றாலும், பரவாயில்லை! இலட்சியம் நமக்கு! விடுதலை, பகுதி பகுதியாகத் தரப்படட்டும் என்று பேசுபவர், இலட்சியவாதிகளாகார் — என்று, நான் படித்த ஏடுகள் கூறுகின்றன!

இந்த நம்பிக்கையுடனேதான் தோழர் சம்பத் லால்குடி மாநாட்டிலே பேசி, கேட்போர்களை, விடுதலை ஆர்வம் கொந்தளிக்கும் உள்ளத்தினர் ஆக்கினர்.

அந்தக் கொந்தளிப்பு, சிவாஜி கணேசனை, மேடை ஏறி, அண்ணா ஆணையிட்டால், நான் படஒப்பந்தங்களை எல்லாம் கிழித்தெறிந்துவிட்டு, போரில் ஈடுபடுவேன் என்று பேசவைத்தது.

தோழர் சம்பத், நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தாலும், அவர் ஆற்றிய உரை, அவரைநம்முடன் பிணைத்துவைத்திருக்கிறது. அது இது;

இயக்கத்தின் தலைவர்களான பெரியார், அண்ணா ஆகியோர் சிறையிலிருந்தபோது வேலூரில் தமிழர் மாநாடொன்று பன்னீர்செல்வம் அவர்கள்தலைமையில் நடைபெற்றது. அதில் எஸ். எஸ்.,பாரதியார் போன்ற பெரும் புலவர்கள் கலந்துகொண்டனர். வடமொழி ஆதிக்கம் வடவர் ஆதிக்கத்துக்கு முன்னேற்பாடு என்பதை அறிந்து கொண்ட அம்மாநாடு, தமிழ்நாடு தமிழருக்காகவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தது. சிறைசென்ற தலைவர்கள் மீண்டனர். மீண்ட தலைவர்கள் அந்தத் தீர்மானத்தை இயக்கத்தின் இலட்சியமாக்கினர், அச்சமயத்தில் நமது இயக்கத்தில் இருந்த சில ஆந்திர, மலையாள, கன்னடத் தோழர்கள், வடவரை எதிர்த்துத் தமிழகம் மட்டும் ஏன் பிரியவேண்டும்? ஆந்திரம், கேரளம், கர்நாடகம் ஆகிய திராவிடமொழிகள் பேசும் மாகாணங்களும் பிரிந்து தீரவேண்டும். அதற்கும் சேர்த்து ஓர் திட்டம் தேவை என்றனர். அப்போதே காஞ்சியில், அண்ணா அவர்கள் திராவிடர் கழகம் என்று ஒரு சங்கத்தைத் தோற்றுவித்து இருந்தார்கள். அந்த அடிப்படையில் சிந்தித்து விவாதித்துத்தான் தமிழகம், ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய சுயநிர்ணய உரிமையோடு கூடிய நாடுகள் வலிந்து 'இணைந்து' அமைக்கும் திராவிடக் கூட்டாட்சியைப் பெற இயக்கம் இனிப்போராடுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பின்னர் அக்கூட்டாட்சி, குடியரசாக மட்டுமின்றி ஒரு சமதர்மக் குடியரசாகவும் விளங்கவேண்டும் என்பது நமது இலட்சியமாக அமையவேண்டும் என விரும்பிய அண்ணா அவர்கள், சேலத்தில் நடைபெற்ற ஜஸ்டிஸ் கட்சி மாநாட்டில் முக்கியமான இரண்டு தீர்மானங்களைக் கொண்டுவந்தார். ஒன்று ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் பெயரைத் திராவிடர் கழகமாக மாற்றவேண்டுமென்பது, மற்றையது கட்சியில் சர்க்கார் அளித்த இராவ்பகதூர், சர், போன்ற பட்டங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு எவரும் இருக்கக்கூடாது என்பதாகும். கட்சியில் இருந்த ஆலை அரசர்கள், செட்டிநாட்டு வேந்தர்கள் ஆகியோர் கட்சியைவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தனர். அரண்மனையில் இருந்த கட்சியை அண்ணா அவர்கள் அந்தத் தீர்மானங்கள் மூலம் மைதானத்திற்குக் கொண்டுவந்து மக்கள் கட்சியாக மாற்றினர். அதன் பிறகு சமுதாயத்தில் மறுமலர்ச்சியையும், பொருளாதாரப் பொது உடைமையையும், அரசியலில் திராவிட விடுதலையையும், இலட்சியங்களாகக்கொண்டு திராவிடர் கழகம் நாட்டு மக்களை ஒன்று திரட்டியது. பின்னர், நல்ல சனநாயகப் பண்பு வளரத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற அமைப்பு முறையை வகுத்தோம். உழைத்தோம். இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் மகத்தான மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கிறோம். என்றுமில்லாத அளவிற்கு நாட்டு விடுதலைத் திட்டத்திற்கு மக்கள் ஆதரவும் பெருகி நிற்கிறது.

அதுவும் 1947 ஆகஸ்டு 15-ல் இந்திய உபகண்டத்தின் ஆட்சி முறை வடநாட்டுக்காரர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பிறகு கடந்த ஆறு ஆண்டுகளில் நமது நாடு அடைந்திருக்கும் அவலநிலை, ஆரம்பத்தில் நமது திட்டம் தேவையற்றது, ஆபத்தானது என்று எண்ணியிருந்தவர்களின் ஆதரவை எல்லாம்கூடப் பெற்றிருக்கிறது. வடவர் கையில் ஆட்சி சிக்கிய நாள் முதலாய் நமது நாட்டில் பஞ்சம், பசி, பட்டினி ஆகிய இந்த நிலைமைகளும், பட்டினிச்சாவு—பசியால், வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தால் குடும்பத்தோடு தற்கொலை, குற்றங்கள் மலிவு ஆகியவை சர்வசாதாரணமாகிவிட்டன. பருவ மழைகளும் தவறிவிட்டதால் வடவர் சுரண்டல் திரை மறைவில் நடைபெற முடியாமல் பட்டவர்த்தனமாக எல்லோர் கண்ணுக்கும் தெரியத்தக்க அளவில் நடைபெற்றது. இங்கு பசி, பட்டினி வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், என்னும் துன்பச் சூறாவளி கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக வீசிவரும் இதே காலத்தில், வடவர், வாழ்விலே வளம், ஏற்றம் ஆகியவைகளைக் கண்டு இன்புற்று வாழ்கின்றனர்.

டில்லிக்கு நாம் செலுத்தும் வரிகள் அனந்தம். ஆனால் அவைகளில் ரூபாய்க்கு எத்தனை தம்பிடி நமக்குச் செலவழிக்கப்படுகிறது என்று பார்க்கும்போது, பெரியதொரு ஏமாற்றம்தான் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. கடந்த ஆறு ஆண்டுகளில் டில்லி சர்க்காரின் கஜானாவின் ஆதரவோடு ஆரம்பித்து நடைபெற்று வரும் பெரும் அணைக்கட்டுகள், தாமோதர் பள்ளத்தாக்குத் திட்டம், ஹிராகுட் அணைக்கட்டுத் திட்டம், கோசி நீர்த்தேக்கத் திட்டம் போன்ற பெரும் பெரும் திட்டங்கள், சிந்திரி உரஉற்பத்தித் தொழிற்சாலை, பென்சிலின் டி. டி. டி. மருந்து ஆகிய மருந்து தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள் இன்னும் எண்ணற்ற தொழில் திட்டங்கள் ஆகியவைகள் அனைத்தும் வடநாட்டில் நடைபெற்று வருகின்றன. இங்கு சிறு சிறு நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களுக்குக்கூட டில்லியின் பண உதவியில்லை.

நாம் வருஷா வருஷம் டில்லிக்கு இறக்குமதி ஏற்றுமதி வரிகள், வருமானவரி, புகையிலை வரி, தபால் கட்டணங்கள், இரயில்வே கட்டணங்கள், ஆகியவை மூலம் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை கொட்டியழுகிறோம். நமது நாட்டில் 100-க்கு 80 பேர் படிப்பில்லாதவராய் இருத்தலாலும், படித்தவரில் பெரும்பகுதி சுயநலமிகளாய் நாட்டைப்பற்றிய கவலையற்றிருத்தலாலும், இவைகள் விளைவிக்கும் பெருநஷ்டத்தைப்பற்றியும் நம் மக்கள் முழுதும் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லாமல் இருக்கிறது. டில்லி சர்க்காரின் வருமானமாகிய சுமார் 400 கோடி ரூபாயில் ஏறத்தாழ 200 கோடி ரூபாய் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரிகளின் மூலம் கிடைக்கிறது. அதில் நமது பங்கு மிக அதிகம். இங்கிருந்து கொச்சி, நாகை, சென்னை, விசாகப்பட்டினம், ஆகிய துறைமுகங்கள் மூலம் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் மிளகு, ரப்பர், மணிலாக்கொட்டை ஆகிய ஏற்றுமதிப் பொருள்களுக்குக் கோடிக்கணக்கில் டில்லி சர்க்காருக்கு வரி செலுத்துகிறோம். அதைவிட அதிகமாக இங்கு இறக்குமதி ஆகும் பொருள்களுக்கு வரி தரு

திரோம். இங்கிலாந்தில் செய்யப்படும் ஒரு பெட்ரோ மாக்ஸ் விளக்கு 15 ரூபாய்க்கு அங்கு விலையாகிறது என்றால், சென்னை துறைமுகத்தில் அது இறங்கியதும் அதற்கு இறக்குமதி வரி 10 ரூபாய் டில்லி அதிகாரி களால் வசூலிக்கப்படுகிறது. உடனே சென்னையில் உள்ள மொத்த வியாபாரிக்கு அதன் அடக்கம் 25 ரூபாய் ஆகிறது. அவன் சில்லறை வியாபாரிக்கு 30 ரூபாய்க்கு விற்கிறான். அவன் 35 ரூபாய்க்கு யாரோ ஒரு முத்தனுக்கு விற்கிறான். அவனுக்குத் தெரியாது, தான் விளக்கிற்கெனத்தந்த 35 ரூபாயில் 10 ரூபாய் டில்லிக்கு வரியாகச் செலுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது. இவ்வாறே நாம் வாங்கும் வெளிநாட்டுச் சாமான்க ளான மோட்டார், சைகிள், கடியாரம், பேனா, வாசனைத் தைலங்கள், பொம்மைகள், எஞ்சின்கள், இயந்திரங்கள் அனைத்திற்கும் கோடிக்கணக்கில் வரி தருகிறோம்— வரி தருகிறோம் என்ற நினைவே இல்லாமல். புகையிலை வரியின் மூலம் மட்டும் 10 கோடி ரூபாய் சென்ற ஆண்டில் நாம் கொடுத்திருக்கிறோம். வேறு எந்த ராஜ்யமும் தராத அளவு கொடுத்திருக்கிறோம். இவ்வளவு வரிகளை வாரிக் குவித்துக்கொள்ளும் டில்லி நமக்கெனத் தந்தது என்ன? தொல்லை தவிர வேறில்லை. எல்லோருக்கும் பொது என்பதாக ஒரு இராணுவத்தைக் கட்டி வைத்துத் தீனி போடுவதைத் தவிர, வேறு எந்தக் குறிப்பிட்ட காரியத்திலும் நமக்குப் பங்கு இல்லை. இராணுவமும் வடநாட்டில் உள்ள அநாகரிகமான இந்து முஸ்லீம் பிரச்சினையைத் தீர்க்க அடிக்கடி பயன் படுகிறதே தவிர, நமக்குச் செய்ததென்ன? இராணுவம் துணைக்கு வரவேண்டிய எத்தனையோ வாய்ப்புகளில் நாம் ஏமாந்துவிட்டிருக்கிறோம். மழையின்மையால் கிணறுகள் நம் நாட்டில் வறண்டுபோயுள்ளன. இராணுவத்தினரும் அவர்கள் வசமுள்ள பெரிய இயந் திரங்களும் கிணறுகளை ஆழப்படுத்தித் தந்திருக்கலாம். தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் புயல் வீசிப் பெருஞ் சேதம் விளைந்தபோது, தவித்த மக்களுக்கு இராணுவம் துணை புரிந்திருக்கலாம். செய்யவில்லை. எப்படிச் செய்யும், ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் டில்லியில் குவிக்கப் பட்டிருக்கும்போது? இப்படி நம்மிடம் இருந்து வரியின் பெயரால் டில்லி செல்லும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கள் அத்தனையும் வடநாட்டில் வாழும் மக்களின் ஏற் றத்திற்காகவே பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இந்திய உபகண்டத்தின் பெருந் தொழில்கள் அனைத்தும் வடநாட்டு முதலாளிகளிடத்திலே, சுருக்க மாகச் சொன்னால், இந்தியப் பொருளாதாரமே வடவரின் கைப்பொம்மையாய் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் டில்லியின் முழு அதிகாரத்துடன் வீற்றிருக்கும் மத்திய சர்க்காரும் வடவரின் கையிலே. சர்க்கார் இமயமுதல் குமரிவரை உள்ள மக்களிடமிருந்து பெறும் வரிப்பணம் முழுவதையும் வடநாட்டு மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையிலேயே செலவழித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நிலையில் திராவிடம் டில்லித் தொடர்பை அறுத் துக்கொண்டு தனியரசாய் அமைவதை விரும்பாதவன் ஒன் றும் அறியாத ஏமாளியாய் இருக்கவேண்டும். அல்லது எல் லாம் தெரிந்தும் கொள்ளைக்காரர்களிடம் இலஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகியாய் இருக்கவேண்டும்.

ஏனெனில், நாட்டின் இன்றைய அரசியலில் சுதந்தரமற்று டில்லியின் கட்டளைகளை எதிர்நோக்கி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அடிமை நிலை, பொருளாதா ரத்தில் பறிகொடுக்கும், கொள்ளைகொடுக்கும், ஏமாந்த நிலை ஆகிய நிலைமைகளும் திராவிடநாட்டு விடுதலையைத்தான் மருந்தாகக் காட்டுகின்றன.

இந்த நிலைமைகள் மட்டுமல்லாமல் வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்க்கும்போது வெள்ளையன் வருவதற்குமுன் இந்தியா என்ற அரசியல் அங்கம் (Political unit) உலகில் இருந்ததாகவே தெரியவில்லை. அதாவது ஒரு சர்க்காரின் கீழ் இந்தியா என்ற நாடு இருந்ததாக இல்லை. இந்தியா என்பது ஒரு பூகோளப் பெயராகவே திகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. எப்படி, பல தனித்தனி நாடுகளைக்கொண்ட ஐரோப்பாவின் ஒரு பிரதேசத்திற்கு பால்கன் தீபகற்பம் என்று பெயரோ, மற்றும் ஸ்வீடன், நார்வே ஆகிய இரு நாடுகளையும் சேர்த்து ஸ்காண்டி நேவியா என்று அழைக்கிறோமோ, அதேபோல் இந்திய தீபகற்பம் என்று ஆசியா கண்டத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தின் பூகோளப் பெயரே தவிர, ஒரு சர்க்காரின் கீழ் இருந்த ஒரு நாட்டின் பெயராக அது விளங்கிய தில்லை.

வெள்ளையனுடைய துப்பாக்கிகள், மெல்லச் சென்னையை வென்று, அய்தராலி, திப்பு ஆகியோரை வென்று, மராட்டியத்தைப் பிடித்து, மொகலாய மன்னர் களைச் சதி செய்தும், வென்றும், இந்திய தீபகற்பத்தில் கைப்பற்றிய பிரதேசங்கள் அனைத்தையும் சேர்த்து, இந்திய சாம்ராஜ்யம் (Indian Empire) என அழைத்த போதுதான், இந்தியா என்ற பூகோளப் பெயர், ஒரு அரசியல் பெயராக மாறிற்றே தவிர, வேறில்லை என்பது விளங்குகிறது. அன்னியனிடம் ஒரே சமயத்தில் தோற்ற இனங்கள் என்பதில் ஒரு ஒன்றுபட்ட தன்மை, நமக்கும் வடவர்களுக்கும் ஏற்பட்டது தவிர, கலாச் சாரத்தில், நாகரிகத்தில், மொழியில், முன் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில், வடக்கையும் தெற்கையும் ஒன்று படுத்தி ஒரினமாக்கக்கூடியது எதுவும் இல்லை. வெள்ளையனுடைய இந்தியா என்னும் பொது சர்க் காரின் கீழ் வாழ்ந்த, கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளில்கூட அது ஏற்படவில்லை. அது ஏற்படவில்லை என்பதை நிரூபிக்க ஆயிரம் நிகழ்ச்சிகள் அடுத்தடுத்துக் கூறலாம்.

ஒரே ஒரு சம்பவத்தை மட்டும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். பல மாதங்களுக்கு முன்பு பீகாரில் பஞ்சம் வருமோ என அந்தச் சர்க்கார் அஞ்சிப் பஞ்ச நிவாரணத்திற்காகச் சில பணிகளை மேற்கொண்டனர். அவைகளில் ஒன்று வாய்க்கால் வெட்டுவது. அந்தச் சமயத்தில் நேரு அவர்கள் அத்தகைய வாய்க்கால் வெட்டுமிடம் ஒன்றிற்குப் பறந்து சென்று அங்கு குதித் தார். சட்டையின் கைகளை மேலே சுருட்டிவிட்டுக் கொண்டு, பக்கத்திலிருந்தவனிடமிருந்த மண்வெட்டி யைப் பிடுங்கினார். விழியால் போட்டோக்காரனை அழைத்தார். அவன் படம் எடுத்தான். இவர் வெட்ட ஆரம்பித்தார். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், ஒரு விளம்பரப் பிரியர் என்பதற்கல்ல. பீகாரிலே பஞ்சம் என்றதும் அவருடைய சதை ஆடுகிறது! உடனே ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமும் துயர்படும் 'அவரது' மக்கள் மத்தியில் சென்று ஆறுதல் கூறவேண்டுமென்ற அக்கறையும் பிறக் கிறது. அதுமட்டுமல்ல; நம்மெல்லோருக்கும் பொது வான டில்லி கஜானாவிலிருந்து பீகார் பஞ்ச நிவாரணப் பணிகளுக்கு 4-கோடி ரூபாய்வரை உதவவும் அவருக்கு ஆசை பிறக்கிறது. அதேநேரத்தில்கூட அல்ல, கடந்த 6 வருட காலமாக தென்னாட்டில் நாடு முழுவதும் பஞ்சம். பஞ்சப் பிரதேசங்களை வந்து பார்க்கவேண்டு மென்ற எண்ணமும் இல்லை. பலமுறை கெஞ்சித் தெண்டனிட்டுக் கேட்டும் நேருவின் சர்க்கார் ஒரு தம்பிடிகூட நம்மிடமிருந்து பறித்த பணத்தில் உதவிய தாகவோ, கடனாகவோகூட அளிக்கவில்லை. மேலும்

D

அண்மையில் தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் பெரும்
புயல் அடித்து, மக்கள் நடுக்கும் குளிரில் தெருத்
தெருவாக அலேந்தனர், ஒண்டக்கூட இடமின்றி. நேரு
வுக்குத் 'தோன்றவில்லே, அந்தத் துயர்படும் மக்களேப்
பார்க்கவேண்டுமென்று. ஆனல், அதே நேரத்தில்,
புயலால் தாக்குண்ட பிரதேசத்திற்கு முந்நூறு மைல்
தொலேவில் திருவிதாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்தில், டில்லி
யின் அரசியல் புழுக்கத்தினின்றும் ஓய்வுபெற, சில
நாட்களே உல்லாசமாகக் கழிக்க வந்திருந்தார். உப்பங்
கழிகளில் உல்லாசப் படகேறிக் குடும்பத்தோடு இன்பப்
பொழுது போக்கினர், கேரளத்துத் தென்னஞ் சோலே
களினூடே. பின் அது சலித்தபோது மலேமீதேறி
அங்கு அடவியில் உள்ள வனவிலங்குகளான யானே
களேயும், புலியையும், ஓநாயையும், மானினங்களேயும்
கரடிகளேயும் கண்டு களிக்க விரும்பினர். மலேயில்
மகாராஜாவின் கண்ணுடி பங்களாவில் இரவு
முன்னேரத்திற்கே சென்று பலகணி வழியே கீழே
ஓடும் காறைற்றில் நீர் பருகவந்த வன விலங்குகளேயும்,
நிலவொளியில் காதல்புரியும் காட்டானே ஜோடிகளேயும்
கண்டு ரசித்து களிப்படைந்துகொண்டிருந்தார் எனச்
சேதி வந்தது.

இதை ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரமாகக் கூறுகிறேன்
என்ருல், பீகாரில் பஞ்சம் என்றதும் துடித்த அவரது
உள்ளம், ஆடிய அவரது உடம்பு, தமிழகத்தில், ராயல்
சீமையில்பஞ்சம் என்றபோதும்,தஞ்சையில்,திருச்சியில்
புயல் என்றபோதும் ஆடாமல் அசையாமல் அமைதி
யாக—புதுவித இன்பங்களேத் தேடிக்கொண்டிருந்தது
என்பதைப் புரியாதவர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டு
மென்பதற்காகவே இதைச் சொல்லுகிறேன்.

இத்தனேக்கும் வடநாட்டாருக்குள்ளேயே நேரு ரொம்
பவும் யோக்கியமானவர், கருணேயுள்ளவர் என்று பெயர்.
இவரே, 'ரோம் நகரம் பற்றியெரியும்போது பிடில் வாசித்த
நீரோ'வாகிவிட்டார் என்ருல், இனி இவருக்குப் பின் வரும்
இவரது வாரிசுகள் எப்படி இருப்பார்கள் என்பதை நாமே
யூகித்துக் கொள்ளலாம்.

ஆகவே, இந்தியாவுக்குப் பெயரளவில் சட்டரூப
மாய் வெள்ளேயரும் வடவரும் செய்துகொண்ட ஒரு ஒப்
பந்தத்தால் ஒரு சர்க்கார் என்ருகிவிட்டதே யொழிய,
இந்தியர்கள் என்று ஒரு இனம் தோன்றவில்லே. அவர்
களுக்கு முன்னும் இருந்ததில்லே. இனியும் தோன்ற வழி
யில்லே. நமக்குத் தலேவன் வடநாட்டில் இல்லே. வடநாட்
டில், வடநாட்டு மக்களுக்குப் பாடுபடும் வடநாட்டுத்
தலேவர்கள்தான் உண்டு. நமக்குத் தலேவர்கள் நம் நாட்
டில்தான் தோன்றமுடியும். வீணே வடநாட்டுக்காரர்கள்
சிலரை நம் தலேவர்களென நம்புவதும், அங்கு தலேவர்
களேத் தேடுவதும் வீண்வேலேயாகும். ஆகவே, இன்
றைய திராவிட மக்களின் வாழ்க்கைநிலேயும், வடவர்
கள், அவர்களின் தலேவர்கள் ஆகியோருடைய எண்
ணங்களும் செயல்களும் எல்லாம் திராவிடநாட்டுப் பிரி
வினே ஒன்றுதான் திராவிடரின் நல்வாழ்வுக்கு வாக்
குறுதியாய் இருக்கமுடியும் என்பதையேஉறுதிப்படுத்து
கின்றன.

அடுத்து, நம் மக்களிலே சிலருக்கு ஓர் அச்சம்
உண்டு. இந்தியா இவ்வளவு பரந்த நாடாய் இருப்பதால்
தான் ஒரு பாதுகாப்பு இருக்கிறது. பக்கத்து நாடுகள்
படையெடுக்கப் பயப்படுகின்றன. பிரிந்து சிறுசிறு
நாடுகளாய் 'சிதறி'விட்டால், பழையபடி ஏதாவது ஒரு
அன்னிய அரசு வெள்ளேயனேப் போல மீண்டும் அடிமை
கொண்டுவிடும் என்று அஞ்சுவோரும் உள்ளனர். திரா
விட நாடு கூடாதென்பதற்கு அந்த அச்சத்தை வாத
மாகப் பயன்படுத்துவோரும் உள்ளனர்.

இன்றைய உலகு 'பானிப்பட்', 'பிளாசி', 'வந்த
வாசி' காலத்திலில்லே. நவாபுகள், சுல்தான்கள் கால
மல்ல. இன்றைய உலகில் ஒருநாட்டின் பாதுகாப்பு
அதன் பரப்பு எவ்வளவு என்பதிலேயோ, இராணுவம்,
விமானங்கள், கப்பல்கள் ஆகியவை எத்தனே உண்டு
என்ற கணக்கிலேயோ இல்லே. அந்தந்த நாட்டு மக்
களின் விவேகத்திலும், அவர்களுக்கு அமையும் தலே
வர்களின் ஆற்றலிலும், நாணயத்திலும்தான் ஒரு நாட்
டின் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. முன்புபோல் ஒரு நாடு
சின்ன நாடாய் இருக்கிறது என்பதற்காக வம்பிழுத்து
ஒரு பெரியநாடு போர்தொடுத்துவிட முடியாது. மற்ற
நாடுகள் வாளா இரா.

ஆகவே, ஒரு நாட்டின் பாதுகாப்பு என்பது இரா
ணுவத்தின் அளவையோ, பரப்பளவையோ பொறுத்த
தல்ல. திராவிடம் சிறுநாடு. ஆகவே பாதுகாப்பில்லே, என்பது
பத்தாம்பசலிகளின் பேதைமைக் கூற்றே தவிர வேறில்லே.

நாளுக்குநாள் திராவிடநாட்டுப் பிரிவினேயின் அவ
சியத்தை வலியுறுத்தக்கூடிய வகையில் நிகழ்ச்சிகள் நடை
பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றன. இச்சமயத்தில் திராவிடத்தில்
எந்தக்கட்சியாக இருந்தாலும் திராவிட விடுதலேயைக் குறிக்
கோளாக வைத்துக்கொள்ளாமல் வேறு எத்தகைய உலக மகா
மேதாவிகளின் தத்துவங்கள் இலட்சியங்களாகக் கொண்டிருந்
தாலும், அது மக்களேயும் வாழவைக்காது, தானும் வாழாது."

அறியாப்பருவத்தில், ஆர்வத்தின் மிகுதியினுல்,
ஆகுமா ஆகாதா என்பதறியாமல், காலம்போகும்
போக்குத் தெரியாமல், லால்குடியில் பேசிவிட்டேன்—
நானென்ன மாறுதலின் மேன்மையை அறியாதிருக்க
வேண்டுமா, என்று கேட்கப்படுமேல், இதனேக் கூறு
வேன், அந்த ஆர்வமும் நம்பிக்கையும், 1959, செப்
டம்பர் 12, 13, நாட்களில், பூவிருந்தவல்லியில் நடை
பெற்ற, தி. மு. கழக மாநாட்டின்போதுகூட அல்லவா,
கேட்போருக்கு எழுச்சியூட்டிற்று. 'திராவிடநாடு' எனும்
இலட்சியத்தைக் குலேத்து, குறைந்து, பழி தேடிக்
கொள்ளாதீர்கள் என்றல்லவா, சந்தேகப்படுபவர்களே,
ஆயாசப்படுபவர்களே, எச்சரித்தார்.

"தமிழகத்தில் சிலர் குறைகூறுகிருர்கள்—
ஏன் கேரளத்தையும் ஆந்திரத்தையும் கருநாட
கத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு போகவேண்டும்
என்று, அவர்கள் அவசரக்காரர்களாகும்
ஆற்றலற்றவருமாவர். ஆந்திரப்பாட்டு இப்
படிப் பேசுகிருர்கள். நம்மிடம் ஆற்றலும் இருக்
கிறது; நீண்ட ஆயுளும் இருக்கிறது. நல்ல நம்
பிக்கையுடன் நாம் நடைபோட்டால் அந்த உண்
மைப் பாதையில் வெற்றி பெறமுடியும். அவசரப்
படுவோமானுல் நடைபெறவேண்டிய நல்ல காரி
யத்தைக் குலேத்த பழி வருமே தவிர நாட்டுக்கு
நல்லதாகாது."

1959-ல் இந்த ஆர்வம் இருந்தது; இப்போது அவ நம்
பிக்கை வரக்காரணம்?

1959-க்குப்பிறகு, பலநாடுகள், விடுதலே பெற்ற
தைப் படித்தோம்.

தனி அரசு நடத்தக்கூடிய வசதியற்றவைகள்
என்று பொருளாதார நிபுணர்கள் கூறத்தக்க நிலேயில்
உள்ள நாடுகள்கூட விடுதலேபெற்று — பிறநாடுகளே
விடுவிக்கும் வீரப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கக் காண்கி
ருேம். இப்போது ஏன் அவநம்பிக்கை? கொடுத்ததைக்
கொடுங்கள் என்று நாம், கீழே இறங்கிக் கைஏந்த
வேண்டிய அவசியம் என்னவந்தது? என்னமோ, வட
நாட்டு ஏகாதிபத்தியம் நம்மைச் சந்தித்து, "நீ கேட்பது
மிக அதிகம் அப்பா! அவ்வளவு தரமுடியாது! கொஞ்சம்

பெரியமனது செய்து, நீ கேட்பதன் அளவைக் குறைத்துக் கொள். குறைத்துக்கொண்டால், தருகிறேன்'' என்று சமாதான உடன்படிக்கைக்கு வந்துநிற்பதுபோலவும், இந்தச் சமயத்தில், நாம், சிறிது விட்டுக்கொடுத்து, சமரசமாகிக், கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு, திருப்தி அடையவேண்டும் என்ற கட்டம் வந்ததுபோலவும், இப்போது நாம், நமது கோரிக்கையைக் குறைத்துக் கொள்ளக் காரணம் என்ன? கழகத் தோழர்களேயோ, பொதுமக்களேயோ, நாம், இப்படி ஒரு மாறுதலுக்குத் தயாராகுங்கள், என்று கூறிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறோமா?

பழி ஏற்படும்! பாதையை மாற்றுதீர்கள் !! — என்று கழக மாநாட்டிலே 1959 ல் பேசுகிறோம். இப்போது கிடைக்கக் கூடியதைக் கேட்போம் — நடக்கக் கூடியதைப்பார்ப்போம் என்று பேசுவதா! நாம், எந்தெந்த நேரத்தில் மாறுகிறோமோ, அதே வேளையில், நமது முன் பேச்சுக்களைக் கேட்டு, நம்பிக்கை கொண்டு, நாம் காட்டிய வழிநடந்து, கஷ்டநஷ்டம் ஏற்றவர்கள், சரி!. அவர்கள் மாறிவிட்டார்கள், நாமும் மாறிவிடலாம், என்று வந்துவிடவேண்டுமா! வந்துவிடுவார்களா! முறைதானா அது?

இதற்கு, பெரியார், திராவிடநாடு, வெங்காயநாடு என்றாரே, அப்போதே, ஆமாம்! வாடைகூட அடிக்கிறது என்று கூறி, விட்டுவிட்டு வந்துவிட வேண்டும், என்று யோசனை கூறியிருக்கலாமே. அவராவது, கேட்கும்போது ஒருகணம், நியாயந்தான் என்று எண்ணத்தக்க காரணத்தைக்காட்டினாரே! எல்லாம் ஒண்ணா இருந்தானுங்க — திராவிடநாடு கேட்டோம்— இப்பத்தான் ஆந்திராக்காரன் போயாச்சி — மலையாளத்தான் பிரிஞ்சாச்சி — கன்னடத்தானும் போனான் — இப்ப ஏன் திராவிடநாடு, வெங்காயநாடு?'' — என்று பேசினாரே, அப்போது கழகத்தவரைக் கூட்டி, திராவிடநாடு, பகற்கனவு என்று சொல்ல முற்பட்டோமா? தவறு, என்றாவது தோன்றிற்றா நமது மனதுக்கு? அவர் சொல்லிக் கொள்ளட்டும், நமக்குக் கவலையில்லை, என்று சொன்னோம். சொன்னோமா? சொன்னார்! யார்? தோழர் சம்பத்து. 1959 அக்டோபர் 17, 18,ல் சென்னை மாநாட்டில் — தெளிவாக — அழுத்தந்திருத்தமாக;

> "ஆந்திரத்தில் நம் கழகம் இல்லை என்று காங்கிரசுக்காரர்கள் சொல்வதற்காக நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. நமக்கு, நமது இலட்சியத்தின்மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருக்கிறது. நாம் பொறுப்புள்ளவர்கள். அவசரத்தினாலும் சில்லறையில் உள்ள நாட்டத்தினாலும் தமிழ்நாடு போதும் என்று சொல்லுபவர்கள் சொல்லட்டும் — நமக்குக் கவலையில்லை.''

இப்படிப் பேசிவிட்டு இப்போது தமிழ்நாடு போதும் என்று இவரே பேசினால், கேட்பவர்களுக்கு என்ன சொல்லத் தோன்றும். பெரியார், தமிழ்நாடு போதும் என்று சொன்னதற்கு இவர் என்ன பதில் சொன்னாரோ, அதேதானே நினைவிற்கு வரும்; அதைத்தானே சொல்லத் தோன்றும்.

திராவிடநாடு திராவிடருக்கே எனும் இலட்சியம் இன்று 'பகற்கனவு' பட்டியலில் சேர்க்கப்படுகிறது. எனக்கோ தம்பி! அந்த இலட்சியத்திலே இம்மி அளவும் பற்றுக் குறையவில்லை; நம்பிக்கைதளரவில்லை; எனினும் என்னால், அதனை, தோழர் சம்பத் சொன்னதுபோன்ற அழுத்தந்திருத்தமான முறையிலே சொல்லத் தெரியவில்லை. அதனால், மறுபடியும், அது குறித்துத் தோழர் சம்பத் பேசியிருப்பதைத்தான், நான் மேற்கோள் காட்ட நேரிடுகிறது. இது 1958-ல் திருவாரூரில் நடைபெற்ற தி. மு. க. மாநாட்டில் பேசியது.

> "இத்தாலிய நாட்டு விடுதலை வீரன் மாஜினி மக்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்; 'இந்த நாட்டினுடைய சுதந்தரத்திற்கான தலைப்பைத் தந்துவிட்டோம். அதனுடைய அத்தியாயங்களை எழுதவேண்டியது உங்கள் கடமை என்று.
>
> அதைப்போலத்தான் நம்முடைய அரிய தலைவர் அண்ணா அவர்கள் திராவிடநாட்டின் எதிர்கால வாழ்வுக்கான நல்ல தலைப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள். அதுதான் "திராவிடநாடு திராவிடருக்கே'' என்பது. அதனுடைய அத்தியாயங்களை, பாகங்களை, வரிகளை எழுத வேண்டிய கடமை உங்களிலே எல்லோருக்கும் உண்டு என்பதை எண்ணிக் கொள்வேன்.''

தம்பி! நம் எல்லோர்க்கும் உள்ள கடமையைக் கவனப் படுத்தியவர், இன்று சொல்வது என்ன? அதுவும் 7—4—61ல், தி. மு. கழக வரலாற்று வெளியீட்டு விழாவை நடத்திவைத்துவிட்டு, 9—4—61ல் தி. மு. கழகத்தைவிட்டு விலகி, 19—4—61ல் திராவிடநாடு பகற்கனவு; தமிழ்நாடுதான் பலிக்கும் என்று பேசுகிறார்.

உன்னாலும் என்னாலும் முடியுமா இந்த மின்னல் வேக மனமாற்றம்—திடீர் முடிவு!

மனமார, நம்பிக்கை சரிந்துவிட்டது என்றே வைத்துக் கொள்வோம், கூட்டுத் தோழர்களிடம் அதுபற்றிப் பேசி அவர்களைத் தம் கருத்துக்கு இசைவுதரச் செய்யும் முயற்சி நடைபெற்றதா? இல்லை! முதலில் விலகல்—பிறகு விளக்கம் — பிறகு புதுக்கட்சி—புதுக்கொள்கை! இது, எண்ணிப்பார்க்கும்போதே எவரையும் திடுக்கிடவைக்கக் கூடியதல்லவா!

தமிழ்நாடு கூடப்பிரிய வேண்டுமென்பதல்ல அவருடைய கட்சியின் குறிக்கோள்.

தமிழரசு — தமிழர் தனி அரசு — தனித் தமிழகம் — இவை அல்ல.

வேண்டும்போது பிரிந்து போகும் உரிமை, சட்டப்படி தரப்படவேண்டும்.

உரிமை தரப்பட்டால் பிரிந்தே போய்விடுவோம் என்று எண்ணற்க! இந்திய கூட்டாட்சியிலேயே இருப்போம் — தேவைப்பட்டால் பிரிந்து போவோம் — இது குறிக்கோளாம்.

விளக்கங்கள் தொடரக்கூடும்.

ஆனால் இதிலிருக்கும் விசித்திரம் வெளிப்படை!

பிரிவினை உரிமையை ஒப்புக்கொள்ள, சட்டத்திலேயே அதற்கு இடம் கிடைக்கத்தக்க மாறுதலைச் செய்தளிக்க இந்திய சர்க்கார் இசையுமானால், பிரிவினையையே ஒப்புக் கொள்ளுமே!

எப்போது வேண்டுமானாலும் பிரிந்துபோகும் உரிமையையும் கொடுத்துவிட்டு, கூட்டு வாழ்க்கையையும் நடத்த, இந்திய துரைத்தனத்தில் உள்ளவர்கள் என்ன ஏமாளிகளா? அரசியல் அறியாத அப்பாவிகளா! புரியவில்லை.

போகட்டும், தமிழ்நாடு பாரதத்தில் இருந்து பிரியும் உரிமை வேண்டும் என்று கூறினால், வாய் வெந்துவிடாது என்ற நிலையாவது நிலைத்து நிற்கட்டும். இனி மற்றோர் பிரச்சனையைக் கவனிப்போம். தம்பி! இது கலைஞர்களைப் பற்றியது! மிகக் கசப்புத் தந்துவிட்டிருக்கிறதாம் கழகத்தின்போக்கு, இதிலே! அந்தக் கசப்புக்கு மருந்து பிரிவினை! திராவிட இனமக்களின் வாழ்க்கையிலே ஒரே கசப்பு—இருந்தும் அவர்களுக்கு 'பிரிவினை'

உடனடியாக வேண்டாம் — பிரிந்துபோகும் உரிமை மட்டும் இருந்தால் போதுமாம். ஆனால், கலைஞர்கள் கழகத்தில் இருப்பதால், ஏற்படும் விளைவுகள் மெத்தக் கசப்பாக இருப்பதால், கழகத்தைவிட்டு இவர்போகிறார். என்ன நியாயமோ! ஏனோ, அந்தக் கசப்பு ஏற்படாதபடி, கலைஞர்களுக்கும் கழகத்துக்கும் தொடர்பு எந்த அளவில் இருக்கவேண்டும், எப்படி அது பக்குவப் படுத்தப்பட வேண்டும், திருத்தப்பட வேண்டும் என் பதை, இங்கு இருந்தே எடுத்துச் சொல்லிக், கழகத்தைச் செம்மைப்படுத்தியிருக்கக்கூடாது? இருக்கட்டும் — யார் இந்தக் கலைஞர்கள்! மேடைதோறும், எப்படி எப்படிப், படக் காட்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்பது பற்றிப் பேசிப் பேசி, நம்மை ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி, அரிசி நிலைபற்றி, அங்காடிப் போக்கு பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க ஒட்டாது தடுத்துவிடும், பொல்லாதவர்களோ! எந்தக் கலைஞரும், கலைபற்றி அல்ல, கழக நிலைபற்றித்தான் பேசிடக் கேட்கிறோம். என்ன இருந்தாலும்...........என்று, கூறுவது எதை விளக்குகிறது! பிடிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. பிடிக்கவில்லை என்றால், என்ன செய்யலாம்! மற்றவர்களுக்கு இதுபற்றி என்ன எண் ணம் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறியலாம், கூடிப் பேசலாம், சிக்கல் போக்கலாம், செம்மைப்படுத்தலாம், செய்தாரா? இல்லை! கலைஞர்களைவிட, அவர்களுடன் தொடர்புகொண்டுள்ள கழகத் தோழர்களில் சிலர்மீது உள்ள கோபம்தான் வெளியே கொட்டப்படுகிறது; திட்டம் எதனையும் காணோம்.

பேசத்தெரியாத, எந்தப் பிரச்சினையிலும் தொடர்பு கொள்ளாத, ஒப்புக்கு ஒரு கட்சியிலே அலங்காரப் பொருளாக இருக்கும் நிலைமட்டும் போதும் என்று உள்ள கலைஞர்களாக நமது கலைஞர்கள் இருப்பார்களா னால், பிரச்சினையே எழாது என்று எண்ணுகின்றனர். ஆனால் நம்மிடம் தொடர்பு கொண்டுள்ளவர்கள் மக்கள் கலைஞர்!

தம்பி! இது என்ன புதுப்பட்டம் என்று என்மீது கோபித்துக்கொள்ளாதே. கவிஞர் கண்ணதாசன் கைஎழுத்திட்டுத் தமது தென்றலில் தீட்டியுள்ள அழகு நடை தவழும் தலையங்கம் அது. அது இதோ;

“மக்களின் எண்ணம் இப்போது வெகுதூரம்முன்னேறி விட்டது. எந்தத் துறையில் பணி செய்பவனும் தங்களிடம் ஒட்டியிருக்க வேண்டும் என்பதில் அவர் களுக்கு ஆர்வம் பிறந்திருக்கிறது. கலைஞனாயினும், ஓவியனாயினும், அலுவலக ஊழியனாயினும் அவனது எண்ணத்தில் பொதுநலம் நிறைந்திருக்கவேண்டும் என மக்கள் நினைக்கிறார்கள். அந்த நினைப்பின் எதிரொலி யாகத் தங்களை அண்டி வருவோரைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொள்கிறார்கள். சமீபகாலத்தில், இந்நிலை மிகவும் வளர்ச்சியடைந்துவிட்டது. சமுதாயச் சிந்தனை யுள்ள எவனும் மக்களால் ஒளிபொருத்திக் காட்டப் படுகிறான்.

இன்றையக் கலைஞர்களுக்கு, அரசியல் ஆர்வம் பிறந்திருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். இவர்களிலே சிலருக்குத்தான் மக்களோடு ஒட்டிப்போகும் முறை தெரிந்திருக்கிறது. எங்கெங்கே எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற பண்பு தெரிந்திருக்கிறது. இவர்கள் மக்கள் மனதில் நிறைந்த இடத்தைப் பெற்று வருகிறார் கள். மக்களைக் கரைமுடியாதவர்கள் என்னதான் மறுத்துரைத்த போதிலும் தெளிவான ஒரு கொள்கை யின்மீது நிற்கின்ற கலைஞர்கள் எந்நாளும் வீழ்ச்சியுற மாட்டார்கள் என்பது உறுதி. ஒரு கலைஞனுக்கு சுய சிந்தனை இருக்கலாம்; இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் அவன் போக்கில் தெளிவு வேண்டும். நேற்றுச் சொன்னதை இன்று மாற்றிக்கொள்ளாத பக்குவம் வேண்டும். தன்னலத்தைவிடப் பொதுநலத்தில் அவ னுக்கு அதிக அக்கறை வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கலைஞர்கள் எக்காலத்திலும் குன்றேறி நிற்கமுடியும்.

கலை வெறும் பொழுதுபோக்குச் சாதனம் அல்ல என்று கூறுவார்கள். ஓரளவுக்குத்தான் இது உண்மை யாகும். பெரும்பாலும் கலையை ஒரு பொழுதுபோக்குச் சாதனமாகவே கொள்ளலாம். அப்படிக் கொள்கிற நேரத்திலேயே ஒரு கருத்தை உருவாக்கலாம். நளினப் பண்பு இல்லாமல், வறட்டுத்தனமாகக் கருத்தைத் தொடுத்து, கலையைக் கருத்துச் சாதனமாக்குவதில் வெற்றி பெறமுடியாது. பொழுதுபோக்கு அங்கங் களிலேயேதான் கருத்தைச் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லப்படும் கருத்து எல்லோராலும் வரவேற்கப் படும். சொல்கின்றவன் எல்லோராலும் புகழப்படுவான். நளினமான ஒரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு, அந்தக் கதையில் வரும் அங்கங்களைக் கதைப் போக்கிலேயே விட்டு, சந்தர்ப்பங்களை மோதுவதன் மூலம் ஒரு நல்ல கருத்தை உருவாக்குவது நல்ல கலைக்கு அழகாகும். பொழுதுபோக்க வருகின்றவர்களுக்கும் இது பாட மாகும். இப்படி உருவாக்குவோர்தான் மக்கள் கலைஞர் களாக ஆகமுடியும். அண்ணாவின் ‘வேலைக்காரி’ கருணா நிதியின் ‘பராசக்தி’ இவை இரண்டும் இந்த முறையில் பிறந்தவையே. இவற்றின் தொடர்ச்சி புரட்சி நடிகரின் ‘நாடோடி மன்னன்’. ஏன் திராவிட முன்னேற்றக் கழ கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மட்டுமே மக்கள் கலைஞர்களாக மலர்ந்து வருகிறார்கள் என்றால், இந்தக் காரணத்தைத் தான் நான் காட்டுவேன். களைப்பை நீக்கும் ஆடல் பாடலோடு, இளைப்பை நீக்கும் கருத்தைக் கொடுத்து மக்களோடும் பழகி உறவாடி வருவதால் மக்கள் கலைஞர் கள் என்ற பதத்திற்கு அவர்கள் தகுதி உள்ளவர்களா கிறார்கள்.

இன்றையத் தமிழுலகில் ஈடு இணையற்ற செல் வாக்குப் பெற்ற கலைஞர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருக்கிறார்கள். கழகத்தில் இருப்பதாலேயே இவர்களின் வலிவும், பொலிவும் அதிகரித்திருப்பது உண்மை. கழகம் என்றால் என்ன? வெறும் கட்சி என்பதைவிட ஒரு கருத்து என்பதே பொருந்தும். அந்தக் கருத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையிலும், எதிர்காலத்திலும் உறுதியான தொடர்புடையது. அதனால்தான் கழகக் கலைஞர்கள், கருத்துக் கலைஞர் களாக, மக்கள் கலைஞர்களாக மலர்கிறார்கள்.

அண்மையில், மதுரையிலும் சென்னையிலும் நடைபெற்ற இரண்டு நிகழ்ச்சிகளை உதாரணங்களாகக் கூறலாம். புரட்சி நடிகருக்கு மதுரையில் தங்கவாள் பரிசளிக்கப்பட்டபோது, கூடியிருந்து உற்சாகக் குரல் கொடுத்த பல இலட்சம் மக்களும், அவரது கருத்துக்கு மதிப்பளித்தார்களே தவிர, திறமைக்கல்ல. இதனை, சென்னையில் நடைபெற்ற ‘நாடோடி மன்னன்’ நூறாவது தின விழாவில் பல இலட்சம் மக்களுக் கிடையே புரட்சி நடிகரே குறிப்பிட்டார். ஆம்; அவரை மக்கள் கலைஞராக மக்களே ஏற்றுக்கொண்டிருக் கிறார்கள்.

‘வெளியில் எரிகிற வயிறுகள் எரிந்துகொண்டு தானிருக்கின்றன; நாமும் சில கலைஞர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வோம் என்று சிலர் எரிந்துபோன சுள்ளிகளைக் கொண்டு வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தெந்த வழிகளைக் கையாண்டாலும், எத்தனை வழிகளில்

தாக்கப் பார்த்தாலும் நம்மைப் பலவீனப்படுத்துவதோ, நமது கலைஞர்களைச் சாய்த்துவிடுவதோ அவர்களால் ஆகாது. தங்களையாவது மக்கள் மன்றத்தில் உயர்த்திக் கொள்ள முடியுமா என்றால், அதுவும் நடக்காது. சென்னையில் 'நாடோடி மன்னன்' விழாவில் ஒரு உண்மையை நான் கண்டேன். கழகத்தின் கருத்துக் கொண்ட கலைஞர்களைத்தான், மக்கள் கலைஞர்களாக மக்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆம்; காலமும் கருத்தும் என்றும் நம் பக்கமே இருக்கும்!

வாழ்க மக்கள் கலைஞர்!''

அதுமட்டுமல்ல தம்பி! திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர், திரைக்கதையிலேயும், வசனத்தின்மூலம் கருத்துக்களைக் குழைத்து ஊட்டி வந்த நாம், சட்டமன்றத்துக்குள்ளே நுழைந்தபின்னர், நிதியமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வாய்ப்புக்கிட்டியபோதெல்லாம், நம்முடைய திரையுலகப் பணியை கேலிபேசி வருகிறார் என்பதை அறிந்து, கலைத்துறைப் பணியின் மேன்மையை விளக்க அதே தென்றல் இதழில் வெளியான மற்றுமோர் பகுதியையும் உன்னுடைய பார்வைக்குக் கொண்டுவருகிறேன்:

"தி. மு. கழகம் சட்டமன்றத்துக்கு வந்த பிறகு, நிதியமைச்சர்சுப்ரமணியம் திரைப்படங்களைக்கேவலமாகப் பேசுவதையும், கதை, வசனம் எழுதுவது கடினமான காரியமல்ல என்று இழித்துரைப்பதையும், பழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதை பொதுமக்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். நிதியமைச்சர் சுப்ரமணியம் கருதுவதைப்போல் கதை, வசனம் எழுதுவது என்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல; கோடிக்கணக்கான மக்கள் வாழும் தென்னாட்டில், நூற்றுக்கணக்கான பேர் கதை, வசனம் எழுதுகிறார்கள். அவர்களில் எத்தனை பேரை மக்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஒருகணம் ஆராய்ந்தால், கதை, வசனம் எழுதுவதிலும் ஏதோ 'சூட்சமம்' இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதை எவரும் உணர முடியும். கதை, வசனம் எழுதுபவர்கள் அரசியலுக்கு வந்துவிட்டதாக அவர் கணக்குப் போடுவது தவறு. ஒருவேளை தி. மு.க.வைச் சேர்ந்தவர்கள் கலைத்துறையையும் கைப்பற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை நிதியமைச்சர் ஒப்புக்கொண்டால், 'அரசியல் துறையிலே மட்டுமல்லாமல் கலைத்துறையிலும், இலக்கியத் துறையிலும் தி. மு. கழகத்தினர் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றனர் என்ற மெய்யுரையைத் தெரிவித்தாக வேண்டுமே என்பதற்காக நிதியமைச்சர் கதை, வசனத்தைக் குறைத்துப் பேசக்கூடும்.

தமிழகத்தில், நாடகங்கள் மிகக் குறைவு என்று பெரிய பத்திரிகைகளெல்லாம் அலறித் துடிக்கின்றன. போட்டிகள் நடத்துகிறார்கள். அந்தப் போட்டிக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் நீதிபதிகளில் நமது சுப்ரமணியமும் ஒருவராக இருக்கிறார். தன்னுடைய வாயால் பரிகசிக்கப்படும் தொழிலுக்கு, தானே பாராட்டுரை வழங்கி, பரிசையும் தர ஒப்புதல் தந்திருக்கிறாரென்றால், உண்மையிலேயே அவர் கதை, வசனத்தைக் குறை கூறுகிறாரா, அல்லது அந்த ஆற்றல் தி. மு. க. வினர் இடத்திலே நிறைந்துவிட்டது என்பதற்காக குறைத்துப் பேசுகிறாரா என்பது மக்களுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்.

தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரான சாமிநாத ...ர்மா அவர்கள், தமிழகத்தில் நாடகங்கள் குறைந்து ...ட்டனவே என்று மெத்த வருத்தப்பட்டு சென்ற ...ழமை பேசியிருக்கிறார். சென்னை மாநிலத்தின் கவர்னராக இருந்த பி. வி. இராசமன்னார் அவர்கள், 'கதை, வசனம் எழுதச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொள்வேன்' என்கிறார். ஆனால், அமைச்சர் சுப்ரமணியம் கதை வசனம் எழுதுவது மிகச் சுலபம் என்கிறார். அரசியல் கடினம்தான். அதற்காக கதை வசனம் எழுதுவது இலகுவானதாகி விடுமா?

ஆரம்ப காலத்தில் 'கல்கி' ஒரு படத்திற்கு வசனம் எழுதியபோது அவரைப் புகழாத காங்கிரஸ் தலைவர்கள் இல்லை. வான்முட்ட வர்ணித்தார்கள். இதுவன்றோ 'அமரசிருஷ்டி' என்றார்கள். படம் விழுந்தது. பாராட்டுக்கள் காற்றோடு கலந்தன. தன் கரம் பட்டால் கரியாகும் காரியம், எதிரியின் கரம் பட்டால் பொன்னாகும் போது, சொந்தக் கரத்தை நொந்துகொள்ள மனமில்லாமல், அந்தக் காரியத்தையே குறைத்துப் பேசுகிறார்கள்.

காங்கிரஸ்கட்சி, வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்திய காலத்தில் பொதுமக்கள் உள்ளத்திலே இலட்சிய வேட்கையை எழுப்பக் காங்கிரசார் என்னென்ன செய்தார்கள்?

நாடகங்கள் நடத்தவில்லையா? கே. பி. சுந்தராம்பாளைக் கேட்டால் தெரியும்!

தலைவர்கள் நடிக்கவில்லையா? சத்தியமூர்த்தி நடித்திருக்கிறார்!

பாடல்கள் இயற்றவில்லையா? பாரதியார் பாடல்கள் என்ன, குப்பையா, கூளமா? அத்தனையும் அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் பாடிய தீப்பொறிகள் அல்லவா!

நாடகம், இலக்கியம் அவசியம்தான்; ஆனாலும் அவர்கள் அரசியலுக்கு வரக்கூடாதென்றால், கவிக்குயில் சரோஜினிதேவியார் கவர்னராகப் பணிபுரிந்ததையும், நாவல் நாடக ஆசிரியரான முன்ஷி உணவு மந்திரியாக இருந்ததையும், சிறந்த எழுத்தாளரான சந்தானம் கவர்னராகப் பணிபுரிந்ததையும், காலஞ்சென்ற கல்வியமைச்சர் ஆசாத் சிறந்த இலக்கிய விமர்சகர் என்பதையும் சுப்ரமணியம் மறந்துவிட்டார் என்பதைத் தவிர வேறு பொருளில்லை.''

அவரும் கலை உலகினர்; எனவே அவ்விதம் பேசுகிறார் என்று வாதிடத் தோன்றும். சரி தோழர் சம்பத்தையே அழைக்கிறேன்; கேட்டுத்தான் பாரேன், அவர் கருத்தையும்; இந்தப் பிரச்சினையில்.

கழக மாநாடு! கலைஞர்கள் கலந்துகொள்கின்றனர். உற்சாகம் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது! காங்கிரசார் முகத்திலேயோ எள்ளுங்கொள்ளும் வெடிக்கிறது. இதனை உணர்ந்து, தோழர் சம்பத் விளக்கம் அளிக்கிறார்; கேண்மின்!

"கழகக் கலைஞர்கள் எல்லாம் ஏதோ திடீரெனக் கழகத்திற்கு வந்தவர்கள் அல்லர். இராசேந்திரனை எடுத்துக்கொண்டால் அவர் என் எதிரில் வரப் பயப்பட்டுக்கொண்டிருந்த பருவத்திலிருந்து இன்று வரை கழகத்தில் இருப்பவர்.

அப்படியேதான் பிறரும்---பல காலமாகக் கழகத்தில் இருப்பவர்கள்.

அவர்கள் கழகத்தில் இருப்பதற்கு கழகத்தால் கலையே வளருகிறது என்பதும் ஒரு முக்கியமான காரணம்.

கழகத்தில் உள்ள கலைஞர்களைத் தனியாகப் பிரித்துப் பேசுவதையேகூட நான் விரும்புவதில்லை.

"கழகத்தில் சில டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள், சில என்சினியர்கள் இருக்கிறார்கள், பேராசிரியர்கள், ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள், உழவர்கள் இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப்போலவே சில கலைஞர்களும் இருக்கிறார்கள், அவ்வளவுதான்."

தெளிவான விளக்கம் அல்லவா?

தம்பி! கலைஞர்களுக்கு மட்டும், குடிஅரசுத் தலைவருக்குக் கருப்புக்கொடி காட்டும் போராட்டத்தில், விலக்கு அளித்துவிட்ட 'மாபாவி' என்றல்லவா என்னைச் சித்தரிக்கிறார்கள். தோழர் சம்பத், கலைஞர்களைத் தனியாகப் பிரித்துப் பார்க்காதீர்கள்--டாக்டர்கள்--என்சினியர்கள் போல அவர்களும் ஒரு தொழிலினர் என்கிறார்; அதுபோன்றே, விலக்கு அளிக்கப்பட்டது கலைஞர்களுக்கு மட்டுமல்ல; டாக்டர்களுக்கும், வழக்கறிஞர்களுக்கும்கூடத் தான்! இது ஏன் மறைக்கப்படவேண்டும்!!

மறைத்துவிடட்டும், அதனால் குடி முழுகிப் போய் விடாது. கலைஞர்களைப்பற்றி நாமே கூறிய கருத்தை நாமே மறந்துவிடாமல் இருந்தால் அது போதுமானது.

"தி. மு. கழகம் வளர்வதற்குக் காரணம் நாலைந்து சினிமாக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; அதனால்தான் அது வளர்கிறது என்கிறார்கள். சினிமாக்காரர்கள் கழகத்தில் இருப்பதாலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் இலாபம் இல்லை—மாறாக தொல்லைதான் அதிகம்."

இதை நான் கூறவில்லை; காஞ்சி சுலியாணசுந்தரம் படிப்பகத் திறப்பு விழாவின்போது 6---6---59-ல் தோழர் சம்பத் சொன்னார்.

இந்த விளக்கங்களை எல்லாம் அறியாமல், காங்கிரசார் கண்டபடி பேசி வருவது தோழர் சம்பத்துக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. எனவே, மிகக் கடுமையாகக் காங்கிரசாரைக் கண்டித்தாகவேண்டும் என்ற 'உத்வேகத்தில்' இதைச் சொன்னார்.

"இந்த இலட்சியத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஆராய்வதற்கு வகையற்ற நிலையிலே இருக்கின்ற காரணத்தாலேதான், அண்ணாதுரையின் அகலம் என்ன? உயரம் என்ன? என்பதுபற்றியும் நெடுஞ்செழியன் ஏன் இவ்வளவு நெடு நெடுவென வளர்ந்திருக்கிறார்? என்ற ஆராய்ச்சியிலேயும், கருணாநிதிக்கு கலைஞர் என்ற பட்டத்தை யார் கொடுத்தார்கள், எப்போது கொடுத்தார்கள், ஏன் கொடுத்தார்கள் என்கின்ற ஆராய்ச்சியிலேயும் ஈடுபட்டுப் பரதவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்."

தம்பி! இந்த ஆராய்ச்சியோடு, காங்கிரசார் நிறுத்திவிடவில்லை, என் பேச்சு, எழுத்து. அதில் உள்ள அடுக்குமொழி, உவமை; அந்த உவமையிலே உள்ள தன்மை, சுவை இவைபற்றியெல்லாம் ஆராய்ச்சி நடத்தினர். அதன் விளைவுதான், என்னைப்பற்றி மட்டுமல்ல, பொதுவாகக் கழகத்தைக் குறித்தே, மிகக் கேவலமான முறையில்

கூத்தாடிகள்
கூவிக்கிடப்போர்
அடுக்கு மொழியினர்
ஆபாசநடையினர்
காமச்சுவைப் பேச்சினர்
கதை எழுதிப் பிழைப்போர்

என்றெல்லாம் இழிமொழியால் ஏசலாயினர். கேட்டுக் கொண்டேன். அப்போது என் சார்பாக வாதாடி நின்றவர்கள் இன்று, அதே இழிமொழிவீசி என்னை ஏசிடமுற்படுகின்றனர். செய்யட்டும். இதையும் தாங்கிக்கொள்கிறேன்.

வைதிகர்கள் சொல்வார்கள் 'வந்த வழி' என்று! இது நானாக மெத்தக் கஷ்டப்பட்டு வகுத்துக்கொண்ட வழி. அதற்கு நான் யார்மீது நொந்துகொள்ள முடியும்.

ஆனால், நானாக யோசிக்கிறேன்; நிலைமை புரிகிறது. நம்மோடு இல்லாதவர்கள் வேறு என்ன பேசித்தான் சமாதானம் கூறிக்கொள்ள முடியும், பாவம்.

அறிவாளிகள்
அடக்க குணமுடையோர்
அழகு நடையுடையோர்
கலைத்தொண்டு புரிவோர்
மாற்றாரும் மகிழப் பேசுவோர்
மாண்பு காத்திடுவோர்

என்றும் கூறிக்கொண்டு, நமக்கு மாற்று முகாமிலும் எப்படி இருக்கமுடியும்? எனவேதான், ஏசுகிறார்கள்! அது அவர்கள் வகுத்துக்கொண்டு தீரவேண்டிய 'வழி' ஆகிவிடுகிறது,

இது எனக்குப் புரிவதால்தான், எனக்குக் கோபமோ குமுறலோ, எளிதில் ஏற்படுவதில்லை.

இந்தநிலை அனைவருக்கும் ஏற்பட்டாக வேண்டும். அப்போதுதான் அரசியல் என்பது அமளிகளற்ற, கருத்தரங்கம் என்ற தூய நிலை பிறக்கும்.

அந்தக் கருத்தரங்கம், ஒளிதரவேண்டும் --- வீணான வெப்பத்தை அல்ல.

வேறுபாடான எண்ணங்கள் எழலாம், மோதிக் கொள்ளலாம், இறுதியில் குழைந்து போகலாம், வெறுப் புணர்ச்சியாக மாறிடலாகாது.

இது நாடு; காடு அல்ல! மக்களை நல்வழிப்படுத்த முடியும் என்று நாம் இயக்கம் நடத்த முற்படுகிறோம் --- நாம் முதலில் நல்வழிநடக்க வேண்டும்.

எத்தனை கோபதாபம் ஏற்பட்டாலும்---ஏற்படக் காரணம் ஏற்படினும்,---அடக்கம், பொறுப்புணர்ச்சி மறத்தலாகாது, என்பதனையும் இந்த நேரத்திலே அனைவருக்கும் கூற விரும்புகிறேன்---மறந்துவிட்டேன்---பிரிந்துபோனவர்கள், நீ யாரடா எமக்கு புத்திமதி கூற என்று கோபித்துக் கொள்ளவேண்டாம். முன் தொடர்புகளை அவ்வளவு எளிதாகவும், விரைவாகவும், மறந்துவிட இயலாததால், பழக்கம் காரணமாக, அனைவருக்கும் கூறுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டேன். குறை பொறுத்திடுக! என்னை, இப்போதும், 'அண்ணன்' எனக்கொள்வது, அரசியல் ரீதியாகப் பார்த்தால்கூடத் தவறுமல்ல, தரக்குறைவுமல்ல என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களுக்குக் கூறுகிறேன்,

கொள்கை மறவாதீர்!
கோபத்துக்கு ஆளாகாதீர்!
கூடி வாழ்வது பொறுப்பான காரியம்—அறிவீர்.
குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை!

அண்ணன்,

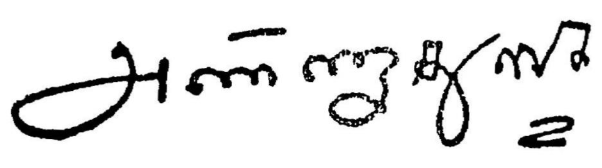

இவ்வார இதழ்

விலை 0—20 காசுகள்

அதிக பக்கங்களுடன் வெளியிட நேரிட்டதால்,

இவ்வார இதழின் விலை

20 காசுகள்.

தீயும் தென்றலும்

டீ.கே.சீனிவாசன்

தெருவோரமாக அலங்கோலமாகக் கிடந்தான் கண்ணன். அதைப் பார்த்ததும் அதற்குமேல் பத்மாவால் நடக்கமுடியவில்லை. நெடுநேரம் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். அச்சத்துக்கும் அனுதாபத்துக்கும் இடையே ஊசலாடியது அவள் உள்ளம். உணர்வு அடியோடு இல்லை என்பது தெரிந்தது அவளுக்கு, உயிர்......? அந்த நினைவு வந்ததும் ஓடிச் சோதித்தாள். அது இருந்தது! நினைவற்றுக் கிடந்தான் அவன். உதவி செய்வதா அல்லது ஓடிப்போவதா? இவையிரண்டுக்கும் இடையிலிருந்த எல்லைக் கோட்டில் ஒரு சில விநாடிகள் இருந்தாள். பிறகு திரும்பி எதையோ தேடினாள். அருகே இருந்த தண்ணீர்த் தொட்டியை நோக்கி ஓடினாள். அதன் அடிமட்டத்தில் தேங்கிக் கிடந்தது சிறிதளவு நீர்; ஏக்கத்தோடு அதைப் பார்த்துக்கொண்டே அருகில் நின்றது ஒரு மாடு. உள்ளே ஏறிக் குதித்துச் சேலைத்தலைப்பை முழுவதும் நனைத்து எடுத்தோடி வந்து அவன் முகத்தில் பிழிந்தாள் பத்மா.

லேசான சலனம்......கண் விழித்துப் பார்த்தான் அவன். ஒளியில்லாத இடத்துக்கு ஓடி மறைந்தாள் பத்மா. பின்னாலிருந்து யாரோ அவளைத் தொடுவது போலிருந்தது. "ஐயோ!" என்று அலறிக்கொண்டே திரும்பினாள். எடுத்து வந்த நீரில் பங்கை எதிர்பார்த்து நின்றது மாடு.

"யார்?"

குரல் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தாள் பத்மா. படுத்தபடியே பார்வையால் யாரையோ தேடிக்கொண்டிருந்தான் அவன்.

"யார் அங்கே ஒளிந்திருப்பது?"

வாயைத் திறக்கவில்லை பத்மா, இனி என்ன செய்வது என்ற சிந்தனை அவளைச் சீரழித்தது.

"விமலாவா? வேஷக்காரி! உன் வேலையையா காட்டினாய்? இரு, உன்னை என்ன பாடுபடுத்துகிறேன், பார்."

கோபத்தோடு அவன் வெளியிட்ட சொற்களின் வேகத்தை அவன் உடலில் இருந்த வேதனை குறைத்துவிட்டது. அடுத்து ஏதாவது விபரீதம் உருவாகிவிடுமோ என்ற அச்சத்தால் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

"போகாதே! நில்!"

அதற்குமேல் நடக்க முடியவில்லை பத்மாவால். அவள் உடலில் ஓடிக்கொண்டிருந்த குருதி ஓய்வெடுத்துக்கொண்டதைப்போலத்தோன்றிற்று.

"போனால் துரத்திவந்து பிடித்துக் கொள்ளுவேன்"

திரும்பித் தெருவைப் பார்த்தாள் பத்மா; திகிலைத்தான் வளர்த்தது அது இருந்தநிலை. அசைவற்ற பொருள்களாகவே அத்தனையும் இருந்து அவளுடைய அச்சத்தை வளர்த்துவிட்டன.

அவனைப் பார்த்தாள். எழுந்திருக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தான் அவன். இனித்தாமதிப்பதில் பலனே இல்லை என்று எண்ணி ஓடத் தொடங்கினாள் பத்மா.

"ஓடாதே, நில்!" என்ற கூச்சல் அவளைத் தொடர்ந்தது.

இயங்கிய கால்களுக்கு ஏற்கனவே அந்த வழி பழக்கப்பட்டிருந்ததால், அவளை வீட்டுக்கு எடுத்து வந்து சேர்த்தன. திரும்பிப்பார்க்காமலே கதவை ஓங்கித் தட்டினாள். கதவு திறக்கப்பட்டதும் உள்ளே போய்விழுந்தாள்; பிறகுஓடிப்போய்க் கதவைத் தாளிட்டாள். மூர்க்கம் பிடித்த விலங்குகளைப்போல மூச்சு வாங்கியது அவளிடம்.

"என்னம்மா அது?" என்று பதறிக்கொண்டே கேட்டார் அவள் தந்தை.

"வெளியே யாரோ......"

வேகமாகக் கதவைத்திறந்து வெளியே எட்டிப்பார்த்தார் அவர். எவருமில்லை. எங்கோ இருந்து ஒரு நாய் மட்டும் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தது.

"யாரையும் காணோமே அம்மா"

பயந்துகொண்டே வெளியே பார்த்தாள் பத்மா; பிறகு பதட்டமில்லாமல் கதவை மூடித் தாளிட்டாள்.

"என்னம்மா விஷயம்?"

"பிறகு சொல்கிறேன், அப்பா"

இதைமட்டும் சொல்லிவிட்டுத் தன் அறைக்குள் நுழைந்து கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டாள். கதவோடு கதவாகச் சில நிமிடங்கள் நின்றாள். எதிரே இருந்த அவளுடைய தாயின் புகைப்படம் அவளை அன்போடு அழைப்பதுபோலிருந்தது.

"அம்மா!"

அப்படியே அதன்முன் சென்று விழுந்தாள். அன்று அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த அதிர்ச்சி முழுதையும் அழுகையாக உருமாற்றி வெளியிடத் தொடங்கினாள். வெளியே இருந்து கதவைத் தட்டிய அவ்ளுடைய தந்தையின் குரல் அவளுக்குக் கேட்கவே இல்லை. அன்று நடந்தவை அத்தனையும் அவளை மென்று தின்பதைப்போலத் தெரிந்தது. ஆனால்......இது ஒரு தொடக்கந்தான் என்று எதிர்காலம் அறிவித்ததை அவள் உணர்வதற்கு வழியே இல்லை.

2

பேசப்படுகிற மொழிகள் அத்தனையிலும் பெருமைக்குரியது என்று போற்றப்படுகிற சொல் ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு. அதை உணராத உள்ளமே இல்லை; ஒலிக்காத மனிதரே இல்லை. அவதிப்படுகிற உள்ளங்கள் அன்பை எதிர் பார்த்து ஏங்கித் தவிக்கும்போது மூலையில் முடங்கிக் கிடக்கற அகராதியிலிருந்து எழுந்தோடி வரக் கூடியது அந்தச் சொல் ஒன்றுதான். அவதிக்குள்ளானவர்கள் ஆதரவு தேடும்போது இதயத்தில் உருவாகிற ஓலத்தின் தொடக்கமே அந்தச் சொல்தான். உருக்கொடுக்கும் எழுத்துக்களுக்கு உட்பட்டதல்ல அது. அன்பில் நனைத்தெடுத்த இதய உணர்வுகளின் எழிலோவியந்தான் அந்தச் சொல். அந்தச் சொல்லில் நிறைந்துள்ள சுவையோ, சுகமோ வேறு எந்தச் சொல்லிலும் இல்லை. அதுதான் "அம்மா" என்ற சொல். அவள் இல்லாவிட்டால் வாழ்வே இல்லை; வாழ்வில்லாவிட்டால் எவருக்கும் இந்த வையகமே இல்லை.

பெறவேண்டியிருக்கிறதே என்று கவலைப்படுபவர்களும், பெற்றுகிவிட்டதே என்று கலக்கமடைபவர்களும், "அம்மா" என்ற அந்தச் சொல்லை அவமானப்படுத்துவார்கள். சோபன அறை சேய்க்கு உருக் கொடுக்கிறது; மருத்துவமனை அதை உலகுக்கு அளிக்கிறது. இவையிரண்டும் 'தாயை' உருவாக்குவதில்லை. ஈன்றெடுத்தவளின் இதயந்தான் அவளைத் 'தாய்' ஆக்குகிறது. மனம்போனபடி காகிதத்தில் கிறுக்கும்போது எதிர்பாராமல் அது ஒரு உருவாகத் தோன்றினுல், தீட்டியவனை எப்படி ஓவியன் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? எண்ணித் திட்டமிட்டு, இதயத்தை அதன்மேல் வைத்து, வண்ணங்களை உணர்வுகளாக உருவாக்கிக் காட்டுபவன்தான் ஓவியன். அதேபோலத்தான், ஏதோ கடந்துவிட்டது, எப்படியோ பிறந்துவிட்டது என்று எண்ணி நடப்பவள் அன்னையாக மாட்டாள். உள்ளேயிருக்கும்போது உடலை உருக்குலைத்து, உலகுக்கு அளித்தபிறகு தன் உள்ளத்தையே அந்த உருவத்திடம் ஒப்படைக்கிருளே அவள்தான் தாய்!

தன் எதிரே இருந்த தாயின் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள் பத்மா. பாலுக்காக அழுகிற பருவத்தைக் கடந்துவிட்டதால் தாயின் பரிவுக்காகக் கதறியது அவள் உள்ளம். அவளை வளர்த்து வகைப்படுத்தியவள் அப்போது உயிரோடு இருந்திருந்தால், அணைத்து ஆதரவு கூறியிருப்பாள். எரிந்து சாம்பலாகி இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டதால் படமாக இருந்துத் தன் பெண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பத்மாவின் தந்தை தணிகாசலம் பிள்ளை பரிசீலனைக்குரிய ஒரு பிறவி. பக்தர்கள் இருப்பதால்தான் ஆண்டவன் இருக்கிருர்; அதேபோலத்தான் ஏமாளிகள்தான் எத்தர்களை உருவாக்குகிருர்கள். தணிகாசலம் பிள்ளையின் ஏமாளித்தனம் சமுதாயத்தில் ஒருசில பித்தலாட்டக்காரர்களை உலவவிட உதவிற்று. கிடைப்பதைக் கொண்டுவருவார்; இருப்பதை எடுத்திறைப்பார், இவரைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். பாடுபட இவரும் பலனனுபவிக்கப் பலருமாக அந்தக் குடும்பத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். எடுக்க, எடுக்க ஊறுவது மணற்கேணிதானே தவிர பணக் கேணி இல்லை அல்லவா! அதனுல் அந்தக் குடும்பத்தில் கோபுரம் இடிந்து விழுந்தது. ஒண்டியிருந்த வௌவால்கள் உடனடியாக ஓடிவிட்டன. அதனுல்தான் அது குப்பை மேடாக ஆகாமல் கூரையளவில் இருக்க முடிந்தது.

பத்மாவின் தாய்...! தன்னையே எண்ணெயாக்கிக்கொண்டு அந்தக் குடும்பத்துக்காக எரிந்த குத்து விளக்கு அந்த அம்மாள். கண் விழித்த நேரத்திலிருந்து களைப்படைகிறவரை எப்போதும் இயந்திரமாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பாள் அந்த அம்மாள். இல்லத்தில் எந்த மூலையிலும் அவள் இருப்பாள்; அவளுடைய கைபடாத பொருளே அங்கு இல்லை; எல்லா அலுவல்களும் அவளுடையதாகவே இருக்கும்; வந்துபோகிற எல்லோருமே அவள் அன்புள்ளத்தால் கட்டுப்படுபவர்கள்.

அவர்களுடைய ஒரே பெண்தான் பத்மாவதி. காட்டுச் செடியைப் போலக் கண்டபடி வளர்ந்தவளல்ல; பாத்திகட்டி நாற்றுநட்டு பண்படுத்திப் பாதுகாத்துப் பயிராக்கப்பட்டவள். வளர்ந்தபோதும், மலர்ந்த போதும் எல்லோருடைய வணக்கத்துக்கும் உரியவளாகவே இருந்தாள். சேற்றில் முளைக்கவில்லை—தாமரையாக இருந்தாள்; காட்டிலே வளரவில்லை — சந்தனமாக நிறைந்தாள்; வானத்தில் உலவவில்லை—விளிம்பு தேயாத நிலவாக விளங்கினுள்.

பத்மாவின் தாய் இறந்து நாலைந்து ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. உடலில் ஏற்பட்ட நலிவு அந்த அம்மாளைக் கொல்லவில்லை. அடுப்பில் எதையோ எடுத்தபோது அவளுடைய ஆடை தீப்பற்றிக்கொண்டது. அலறவும் மனம் வரவில்லை; ஆடையை அவிழ்த்துப்போடவும் மனங்கூசிற்று; வெளியே ஓடிவந்தாள்; அதற்குள் உடல்வெந்து போனது; மயங்கிவிழுந்துவிட்டாள். இந்த நிலையில்தான் அவளை எல்லோரும் பார்த்தார்கள்.

அதற்குப்பிறகு.........? அவளைக் குணப்படுத்த என்னென்னவோ முயற்சிகள் செய்துபார்த்தார்கள். எரிந்துபோனவை தவிர எஞ்சியிருந்த அங்கங்களால் அவளை மீட்கமுடியவில்லை. வேதனையைப் பொறுத்துக்கொண்டு இந்த உலகம் இன்னும் , தனக்கு விடைகொடுத்தனுப்பவில்லையே என்று ஏங்கித் துடித்துக்கொண்டிருந்தாள் அந்த அம்மாள். நான்கைந்து நாட்கள் அவளுடைய மூச்சு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

தாளிடப்பட்டிருந்த மரணத்தின் வாயிற்கதவைத் தனியே அவள் தாய் தட்டிக்கொண்டு நின்ற அந்த நான்கைந்து நாட்களும், பத்மா அவளருகிலேயே அமர்ந்திருந்தாள். வருபவர்கள் தங்கள் மனவருத்தத்தை பார்வையால் தெரிவிப்பார்கள்; பிறகு நீண்ட நேரம் கண் காணித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார்கள்; களைப்பேற்பட்டவர் களைப்போலப் போய்விடுவார்கள். தன்னையே பரிவோடும் பரிதாபமாகவும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தன் அன்னையை உற்றுநோக்கியபடி உட்கார்ந்திருப்பாள் பத்மா. "அம்மா" என்று அவளை அணைத்துக்கொண்டு அழவேண்டும்போலத் தோன்றும் அவளுக்கு. ஆனுல் நலிந்து நாசமாகியிருக்கும் உடல் உருக்குலைந்துபோனுல்.........மனத் துடிப்புகளை அந்த இருஇதயங்களும் மௌனமாக விழிகள் வழியே பரிமாறிக்கொள்ளும்போது பயங்கரமான உணர்வுகள் தோன்றும்.

(தொடரும்)

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

காட்டிய வரலாற்றை வையகத்தில் நாம் எங்கே காணமுடியும்? அறிவுக்குத் தஞ்சமடையும்அறிஞனுக்கு வஞ்சனே அளிக்கும் பரிசு குற்றவாளிக் கூண்டாகத்தானே இருக்க முடியும்? 1553-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 13-ம் நாள் சிறையிலே தள்ளப்பட்டான்.

மறுநாள் வஞ்சக மன்றத்திலே குற்றவாளியாக நிறுத்தப்பட்டான். அவன் செய்த குற்றம் என்ன?

வஞ்சனேயை நெஞ்சிலேவைத்துக்கொண்டு வாயால்நேசம்காட்டிக் கொஞ்சிவிளேயாடிக் கொடுமை செய்தானு? சூழ்ச்சியின் பாதத்திலே தஞ்சமடைந்து, சுகபோக வாழ்வில் திளேக்க நஞ்சனேய வஞ்சக மஞ்சம் அமைத்தானு? பஞ்சத்தின் கொடுமையினுல் குடிக்க ஒரு குவளே கஞ்சியுமின்றிக் கதறி அழும் பஞ்சையர் கெஞ்சினுலும் கொஞ்சமும் மனம் இரங்காத மாளிகை வாசிகளின் செல்வங்களே கன்னக்கோல் ஏந்திக் களவாடும் கள்ளனு அவன்? காணுத,புரியாத, காணமுடியாத உலகத்தைத் காட்டி, "கடவுளேக் காணவேண்டுமானுல் காணிக்கை எனக்குத் தாருங்கள்! கடவுள் காட்சிதருவார்!" என்று கள்ளமில்லா உள்ளம்படைத்த மக்களின் நெஞ்சிலே மாசு தூவி மகோன்னத வாழ்வில் திளேத்துப் பவனிவரும் மதகுருவின்காணிக்கைகளே பறிக்கும் பாதகனு? காமாந்தக்காரனு? கட்குடியனு? அயோக்கியனு? அநீதி இழைப்போனு? ஆகாத செயல்புரிந்தானு? என்ன குற்றம் செய்தானவன்! ஏன் குற்றவாளியாகக் கூண்டிலே நிறுத்தப்பட்டான்?

அவனே அங்கே நிறுத்தியபின்பு, ஏதாவது குற்றங்களேச் சுமத்தினுல் தானே நிறுத்தப்பட்டவர்களுக்கு நிம்மதி கிடைக்கும்? வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள வழி பிறக்கும்! கொற்றக் கூடாரத்திலுள்ளோர் அவன் மேல் அடுக்கடுக்காய்க் குற்றப் பத்திரிக்கையை வாசித்தனர்!

"ஆத்திகத்தை அழித்துவிட்டு நாத்திகத்தை நாட்டிலே பரப்பிய இவன் ஒரு நாத்திகன்! ஆக்கச் செயல்களே விரும்பாத நாசகாலன்! நம் நாட்டு நல்லறிஞர்கள் நாட்டு மக்களின் நலனுக்காக வகுத்துவைத்துள்ள மதத்தையும், மார்க்கத்தையும், மாதாகோயிலேயும் மாய்விக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு திரியும் மதவிரோதி! காலாகாலமாய் சமுதாயத்தோடு ஒன்றிவளர்ந்துள்ள சம்பிரதாயங்களேத் தவிடுபொடியாக்க நினேக்கும் சமுதாய வைரி!

இவன், தன் கொள்கையை மக்களின் உள்ளங்களிலே பதியவைக்கப் பல நூல்களே எழுதியுள்ளான்: இவன் எழுதியுள்ள நூல்களனேத்தும் இதோ இருக்கின்றன! (புத்தகத்தை எடுத்துக்காட்டி) இது, ஆண்டவனேயும், ஆண்டவன் பக்தர்களேயும் அலட்சியப்படுத்தும் விஷ அருவி! இந்நூல் 'மதம் ஒரு சாக்கடை' என்று கேலிசெய்யும் நஞ்சுக் கலயம்! இதுவோ, நம்சமுதாய வழக்கமுறைகளேயும், வகுத்தோரையும் வசைமாரி பொழியும் நச்சு மேகம்! அதோடு, சீர்திருத்த மதத்தை சமைத்த சிற்பி, மதப்புரட்சியின் காவலன், மகாமேதை கால்வினேக் குறித்தும் ஏசி எழுதியுள்ளான்!"

இப்படிப்பட்ட முப்பத்தெட்டு அம்சங்களேக் கொண்டிருந்த குற்றப் பத்திரிக்கையை கால்வினின் கையாள் 'லாபான்டைன்' என்பவன் வாசித்தான். குற்றம் சாட்டியவன்தான் லாபான்டைன்னே ஒழிய, அதைத் தீட்டியது கால்வினேதான்! அக்கால்வின் யார்? அவன் பூர்வாங்கமென்ன?

பிரெஞ்சு நாட்டிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்ட கால்வின், புகலிடம் தேடியலேந்து கடைசியில் ஸ்விட்சர்லாந்துக்குள் புகுந்து, புகுந்தபூமியில் மாதாகோயிலின் தலேவனுகி, அரசியலே நிறுவினுன். ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டின் அரசியலே ஆட்டிப்படைக்கும் அமோகச் செல்வாக்கை மாதாகோயில்பெற்றிருந்தது. கால்வினின் சுண்டுவிரலில்தான் அம்மண்டலம் ஆடிக்கொண்டிருந்தது!

அப்படிப்பட்ட செல்வாக்குப் படைத்த கால்வின் வகுத்த வழக்கில், செர்விட்டஸ் வழக்கின் நாயனுக நிறுத்தப்பட்டான். கால்வினே, நேரடியாகவே குற்றம் சாட்டினுன்.

"தெய்வ வழிபாடு முறைகளேயும், வழிபடும் தெய்வங்களேயும் நிந்திக்கக்கூடாது, என்பது விதி! சதி புரிந்து சாக்கடையில் நெளிந்து, கதியின்றிக் கண்கலங்கும் மக்கள், ஆண்டவன் விதித்த விதிக்கு மாற்றம்காண, மன்னிப்புக்கோர வகுத்த நெறிதான் மதம்! தெய்வநீதி கோருவதற்காக ஏற்படுத்திய இடந்தான் கோயில்! இத்தனேயும் உருவாக்கியவர்கள் மதிபடைத்த, கடவுளின் ஆசிபெற்ற மகாமேதைகளான மதத்தலேவர்களாகும்!

தெய்வங்களுக்கோ, தெய்வவழிபாட்டுமுறைகளுக்கோ, மதத்தின் அஸ்திவாரத்திற்கோ, ஆட்டம் கொடுக்காமல் சீலத்தோடு ஏற்றம் காண, மதத் தலேவர்களால் சமுதாயத்தோடு இணேத்து வளர்க்கப்பட்டதுதான் சம்பிரதாயங்கள்! அவைகளே நிந்தித்த செயலும், கேலிசெய்து விதண்டாவாதம் புரிந்த செயலும் மன்னிக்கமுடியாத குற்றங்களாகும்.

மன்றம் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அவன் தரும் விடையிலுள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தும் அவன் குற்றங்களே அடுக்கிக்கொண்டே போகின்றன! ஆகவே, 'இனிமேல் இது போன்ற செயலிலோ, சொல்லிலோ ஈடுபடமாட்டேன்!' என்று அவன் மன்னிப்புக் கேட்டாக வேண்டும்! தவறினுல் தகுந்த தண்டனே விதித்தாகவேண்டும்!" என்று முழக்கமிட்டான் கால்வின்.

குற்றம் புரிந்தவன்தானே மன்னிப்புக்கேட்கவேண்டும்? ஆனுல், இவன் என்னகுற்றம்புரிந்தான் மன்னிப்புக்கேட்க! "மாந்தருக்கு, சொந்தமாகச் சித்தனேசெய்யும் திறன் வேண்டும்" என்றுரைத்தது குற்றமா? நீதிநெறிநின்று நீதிக்கே போராடினுன் செர்விட்டஸ்!

ஆனுல், "அவன் குரலொலியைக் கேட்டாலும் பாபம்!" என்று நினேக்கும் சதிகாரக் கும்பல் 'குயிலோசையை' கோட்டானின் 'அலறல்' என்று எண்ணி ஏளனம் செய்தது! அறியாமை கோலோச்சும் அவையிலே, பகுத்தறிவுப் பண்புரைக்கு பாராட்டுரை எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?

வழக்குத் தொடுத்தோர் பக்கம் மன்றம் சாய்கிறது! செர்விட்டஸ் கூறிய விளக்கங்களோ, எழுப்பிய வினுக்களோ மன்றத்தாரின் செவிகளிலே ஏறவில்லே. ஆனுலும் வழக்கிலே ஒரு புதுமையைப் புகுத்துகிருர்கள். பொய்யாலும், புரட்டாலும், வாதிப்பாலும் நீதியை மாய்த்துவிட்டு, அநீதியை நிலேபெறச் செய்தாலும் உயிருள்ள மட்டும் உள்ளமும்; உலகமுள்ளவரைக்கும் வரலாறும், "நீதியைக் கொன்ற பாதகன்" என்றுதானே பறைசாற்றிக்கொண்டிருக்கும்?

அதையுணர்ந்தோ என்னவோ, நீதியை 'நிலேநாட்ட ஒரு நீதிபதி மட்டும் போதாது' என்றுஅந்நீதிபதிக்கு

பதிவு எண். எம். 4642
தொலைபேசி எண்.... அலுவலகம் 15 இல்லம் ...118
இலங்கையில் செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

உதவியாக, 'பெர்தலியர்' என்பான் அமர்த்தப்பட்டான்.

பெர்தலியர் நீதிக்கு மதிப்பளிக்கும் ஒரு சிறந்த நீதிமான்! அநீதி இழைக்க நெஞ்சிலேகூட நினைக்க அஞ்சும் சுபாவம் கொண்டவன்! நீதி, செர்விட்டஸ் பக்கம் இருப்பதை உணர்ந்த பெர்தலியர், வழக்கு விசாரணையின்போது செர்விட்டஸ் பக்கம் பேசினன். நிரபராதி ஒருவனைக் காப்பாற்ற பெர்தலியர், தன்னுல் ஆனமட்டில் கடுமையான வாக்குவாதம் புரிந்தான்!

வழக்கை உருவாக்கிய ஊதாரிகளுக்கு பெர்தலியர்மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

"நீதிபதியோ நம்பக்கம்; துணைக்கு அமர்த்தப்பட்டவனே எதிரியின் பக்கம். நிலைமை என்ன ஆகுமோ? காலத்தை நீட்டுதல் பயங்கரமான சூழ்நிலையை உண்டாக்கிவிடலாம்! இதற்கொரு சரியான வழி கண்டாக வேண்டும்?" என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

கால்வின் முன் வந்து, "குற்றமனைத்திற்கும் பொறுப்பானவன் செர்விட்டஸ்தான்!" என்று வாதித்தது மட்டுமல்லாமல், செர்விட்டஸின் மீது குற்றம் சாட்டியவனும் 'தானே' என்று பெர்தலியர் தன்மையைக் கண்டித்தான். வழக்கு சர்க்கார் தரப்பு வழக்கறிஞரிடம் விடப்பட்டது.

நாடோடி செர்விட்டஸின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவ்வளவு உன்னிப்பாக நோக்கிற்று அம்மன்றம்! அவன் கொள்கைபற்றி எழுப்பிய வினக்களோ ஏராளம்! தன் உயிரையும் ஒரு பொருட்டாக மதியாது, வினக்களுக்கு விடை தந்தான் செர்விட்டஸ்! விளக்கத்திலே பகுத்தறிவும், சிந்தனையும் பதிந்து கிடந்தன!

"பழைய மதங்களைப் பரிகாசம் செய்யும் இவன், எதிர்கால மக்கள் சமுதாயத்தின் சிந்தனைச் சிற்பியாக மாறிவிடக்கூடும்! ஆகவே, இவனைத் தண்டித்துப் பெரும் பழியை நாம் தானே, ஏற்கவேண்டி வரும்!" என எண்ணியோ என்னவோ, மன்றம் வழக்கை நிறுத்திவைக்க முடிவு செய்தது!

ஆனல், எதிர்ப்பாளர்களுக்கு இச்செயல் பெரிதும் ஏமாற்றத்தைத் தந்தது! அவர்களின் திட்டங்கள் இனிமேல்தான் பயங்கர உருவம் பெறலாம்! அவர்கள் எண்ணினர்கள்!—

"செர்விட்டஸை உயிரோடு வைத்திருக்கும் வரையில், நமக்கும், நம் மதத்திற்கும், நம் கடவுளர்க்கும் பேராபத்துத்தான்! இவனல் நம் மதமே அழிந்துவிட்டாலும் அழிந்து விடலாம்! ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை! கடத்தும் ஒவ்வொரு விநாடியும் காதகனின் சிந்தனைக்குத் தீனி கொடுத்ததாகப் பொருள்படும். வழக்கை நடத்தத்தாமதம்கூடாது!" என்ற நொண்டிச்சாக்கைக் காரணமாகக்காட்டி, வழக்கைத்தொடர்ந்து நடத்தத் தூண்டினர். மன்றமும் அவர்களின் சொல்லை ஏற்றது.

அதோடு, முன்பொருமுறை செர்விட்டஸ் வியன்னேவில் கைதான விவரங்களையும், அவர்மேல் சுமத்திய குற்றங்களுக்கான காரணங்களையும், கைதியாக இருந்த அவன் தப்பி ஓடிய வரலாறுகளையும் வரவழைக்க மதவாதிகள் மும்முரமாக முனைந்து, வேலை செய்தனர். ஆனல், வியன்னே மத விசாரணை மன்றம், ஆதாரங்களை அனுப்ப மறுத்ததோடு, குற்றவாளியாகிய செர்விட்டஸைத் தங்கள் நாட்டிற்கு அனுப்பிவைக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தது! ஆனல், அதுவும் நிறைவேறவில்லை.

இச்சூழ்நிலை மதவாதிகளுக்கு இக்கட்டான நிலையை உண்டாக்கி விட்டது. என்ன செய்வார்கள் பாபம்!

"ஆமாம்! முன் சுமத்திய குற்றங்களால் பாதகன் அழியமாட்டான் போலிருக்கிறது! இப்போது, அவன் அழிவதற்கான குற்றங்களைச்சுமத்தியாகவேண்டும்!"

எனத் துணிந்து, புதிய குற்றப் பத்திரிகையைத் தாக்கல் செய்ததோடு அமைதி பெருது, அக்குற்றங்கள் சரியானவை என்று நம்ப வைக்கக் கால்வின் பிரசாரம் செய்தான். தன் கட்சிக்கு ஆட்களைச் சேர்த்தான்.

அதோடு, வழக்கிலே சில தில்லுமுல்லுகளையும் கையாண்டனர்! இதன் காரணமாக, சர்க்கார் வழக்கறிஞர் விலகினர்; அவ்விடத்தைக் கால்வின் நிரப்பினன்.

இந்த வழக்குச் சம்பந்தமாக மதகுருமார்களின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்கப்படுகிறது. "மதம் என்னும் மது உண்டு மயங்கி இருக்கும் மதகுருமார்கள், செர்விட்டசால் தங்கள் மதத்திற்கு மாசு ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று சினங்கொண்டு திரியும் அவர்களிடம் நீதி எங்கே வாழப் போகிறது? மதத்தின் தலைவன் கால்வினே வாதியாக அமர்ந்திருக்கும் வழக்கில், அவனுக்கு மாறுன எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த முடியுமா?

மதகுருமார்கள், பகுத்தறிவுக் காவலன் செர்விடஸ்ஸுக்கு எதிராகத்தீர்ப்பளித்துவிட்டனர்!ஆமாம்! அக்டோபர் மாதம் 26-ஆம் நாள் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்பு இதுதான்!

"மதங்களைச்சாடி மதப் புரட்சி செய்த மைக்கேல் செர்விட்டஸ் மதத்தின் பெயரால் செய்த குற்றங்களுக்கு ஆதாரங்கள் காண்பிக்கப் படுவதால், அவனும் அதை ஏற்றுக் கொள்வதால், சேம்பல் என்ற ஊரில் உயிருடன் நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்குமாறு இம்மன்றம் தீர்ப்பளிக்கிறது."

பகுத்தறிவை வளர்க்கப் பாடுபட்ட நல்லவனுக்கு பாபிகள் தந்த தீர்ப்பைப் பாருங்கள்! அடுத்த நாள் அந்த ஊரில் அவனுடலும், அவன் எழுதிய புத்தகங்களும் சாம்பலாயின!

செர்விட்டசையும், அவர் புத்தகங்களையும் சாம்பலாக்கிவிட்டதால் 'அவன் கொள்கையெல்லாம் அத்தணலிலேயே அழிந்துபட்டுவிட்டது' என்று, பகற்கனவு கண்டது அந்தப் பச்சோந்திக் கூட்டம்! ஆனல், இன்று பாதகர்களின் செயல் சந்தி சிரிக்கிறது! பகுத்தறிவு மேதை பாராட்டப்படுகிருர்! தணலில் இட்ட தங்கமானர்!

காஞ்சிபுரம், 86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, "திராவிட நாடு" அச்சகத்தில்
ஆசிரியர் (உரிமையாளர்) சி. என். அண்ணுதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.